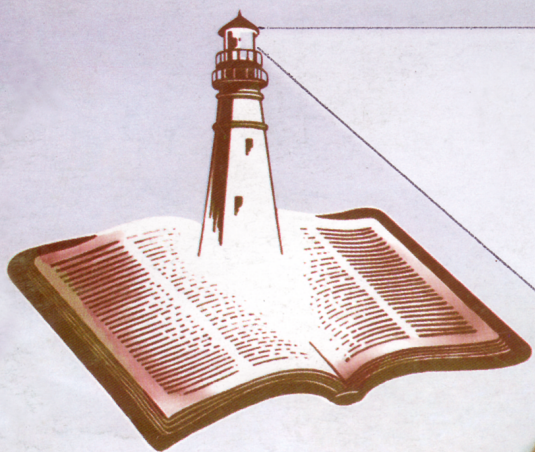

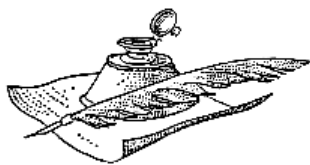

ВЕСТНИКЪТ на Реформацията

Година LXXXV

Брой 3/2009

Слово на издателите

В едно царство имало много странен обичай. Там всяка година избирали на трона нов цар. А след изтичане на годината, лишавали го от царството и го отвеждали на необитаем остров, където намирал неминуемата си гибел.

Поредният цар, дошъл на власт, се безпокоил за бъдещето си. Нали годината лети незабелязано. Какво ще стане, когато се лиши от богатството и властта? Той събрал мъдреците на царството си и им изложил проблема си. “Какво да направя? Възможно ли е да предприема нещо, за да се запазя от неминуема гибел?” Те се посъветвали и му дали мъдър съвет: “Царю, докато си на трона, можеш тайно да превозиш на този остров всичко необходимо за това, че животът ти на острова да не завърши трагично. И тогава няма от какво да се страхуваш.”

Можем да не се съмняваме, че този цар е постъпил така, както са го посъветвали мъдреците. Животът на човека е така кратък, че отлита като един миг. А след това какво? Къде ще прекараме вечността? Исус Христос – нашият Бог също ни дава мъдър съвет: “Недейте си събира съкровища на земята, където молец и ръжда ги изяжда, и където крадци подкопават и крадат; защото където е съкровището ти, там ще бъде и сърцето ти.” (Мат. 6:19-21) Но що за съкровище е това в небето и как можем да го съберем, живеейки на тази земя? Навярно, всеки човек поне веднъж в живота сериозно се замисля над въпроса за вечността. Защо живея? Накъде отивам? Какво ще бъде след смъртта?

Живеейки на земята, ние можем да получим както вечна гибел, така и вечно блаженство. Каквото посее човек, това ще и пожъне. Правата върху съкровището в небето се получават чрез вяра в Христос с последващо покаяние и осветение. “И чрез никой друг няма спасение; защото няма под небето друго име дадено между хората, чрез което трябва да се спасим.” (Деян. 4:12) Вярата дава като плод в живота на християнина добри дела: любов, милосърдие, благотворителност, състрадание към ближните. Защото, “когато дойде Човешкият Син в славата Си и всичките ангели с Него, тогава ще седне на славния Си престол. И ще се съберат пред Него всичките народи; и ще ги отлъчи един от друг, както овчарят отлъчва овцете от козите. И ще постави овцете от дясната Си страна, а козите от лявата. Тогава Царят ще рече на тези, които са от дясната Му страна: “Дойдете вие, благословени от Отца ми, наследете царството, приготвено за вас от създаването на света. Защото огладнях и Ме нахранихте; ожаднях и Ме напоихте; странник бях и Ме прибрахте; гол бях и Ме облякохте; болен бях и Ме посетихте; в тъмница бях и Ме сподобихте.” (Мат. 25:31-36)

Любовта, проявена към нашия ближен, е угодна на Бога. И Той ще ни въздаде изобилно.

Нека се обърнем към друго място от Свящото Писание: “И някой си от множеството Му рече: “Учителю, кажи на брат ми да раздели с мене наследството.” А Той му каза: “Човече, кой Ме е поставил съдия или делач над вас?” И каза им: “Внимавайте и пазете се от всяко користолюбие, защото животът на човека не се състои в изобилието на имота му.”

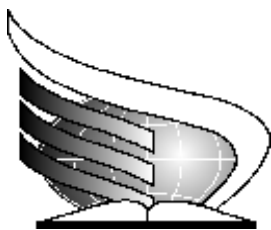
Въз основа на този цитат виждаме отношението на хората към Исус Христос. Човекът имал нужда, проблем. Той се оказал, по милостта на своя брат, нищ. Към кого да се обърне? На кого да се оплаче? Би могъл да отиде в съда или при народните старейшини. Но той решил да прибегне до помощта на мъдрия Учител. Получил обаче неочакван отказ: “Кой Ме е поставил съдия или делач над вас?” Действително. Исус Христос не е дошъл, за да съди, да разрешава земните ни спорове, а затова, да ни спаси за вечен живот. Той дойде за това, да “освети” на всеки човек вътрешния мир. А човекът сам, не по принуждение или под угрозата на наказание, може трезво и ясно да се определи в своите действия в отношението му към Бога и близките.

Има някаква вътрешна пустота, така да се каже “душевна дупка”, която човек се опитва да запълни с достъпните нему средства. Универсалното средство за решаване на всички житейски проблеми подавяващото болшинство наши съвременници счита, че са парите и материалните блага. Появи ли се някакъв жизнен дискомфорт, то нашият съвременник “знае” неговата причина: “Малко ми са парите”, “Лоша ми е колата”. И сега трябва да посвети всичките си жизнени сили за решението на този “проблем”. На всяка цена трябва да повиши материалния си статус. На човек му се струва, че достигането на определен материален уровень накрая ще му донесе желанния душевен покой и радост в живота. На тази борба той без остатък посвещава живота си. Струва му се, че се бори за по-добър живот за себе си и за децата си, а в тази борба всички средства са добри: може и да краде, и да лъже, да измамва, да клевети, че даже и да пожелае смъртта на някого. А колко ненавист има в тази борба към по-успешни конкуренти!

Ако му се отдаде да достигне желания материален уровень, то, никак не е чудно, удовлетворение от живота не настъпва. И отговорът вече е готов – материалният уровень трябва да бъде още по-висок! Това гонене на материален статус може да продължи цял живот, тъй като причината за жизнената неудовлетвореност е в душевната пустота, която съвсем не се запълня с материално, а с духовно. Борбата за материален статус може да бъде много увлекателна, изпълнена със страсти, с драматични конфликти и временни тържества на победа, но душевната празнота остава на своето място и постоянно напомня за себе си.

Някои може да считат за основа на спокойния и дълголетен живот материалното благополучие. Но Господ ни приканва да положим всяко старание не да събираме съкровища тук, за този временен и бързо преходен живот, но да богатеем в Бога, за вечния живот, радостен и утешителен. Там да хвърлим котвата на нашата надежда.

“Защото Аз зная мислите, които мисля за вас, - казва Господ - мисля за мир, а не за зло, за да ви дам бъдеще и надежда.

ВЕСТИТЕЛ на Реформацията

3/2009

2 Слово на издателите

4 Да видиш Исус като истината

8 Времето не може да ни помогне

10 Имат ли последствия греховете
в живота на християнина

12 Разочарованието

18 Човеци, примиращи от страх

22 *Брак и семейство*
Конфликти в брака

27 *Библейска археология*

28 *Здраве*
Зелето лекува всичко

Наука и религия
Франсис Колинс

С благодарност приемаме
дарения за подпомагане
издаването на списанието

ВЕСТИТЕЛ
на Реформацията

орган на църквата
АДВЕНТИСТИ ОТ СЕДМИЯ ДЕН РЕФОРМАТОРСКО ДВИЖЕНИЕ

ул. Св. св. Кирил и Методий №74 1202 гр. София
За кореспонденция: ПК 1202 1000 гр София
e-mail: sdarm@abv.bg

Излиза 4 пъти годишно

Редактор: Й. Кънев
В списанието се публикуват статии с библейско-религиозно,
нравствено-поучително и здравно съдържание и религиозна
информация.

ISBN 1312 - 1219

Да видиш Исус

като ИСТИНАТА

Вече видяхме в миналата статия (ВР бр. 2), без съмнение изпълнени с благодарност, че Исус Христос е станал за нас всичко, от което се нуждаем. Затова най-важно е да разберем истината - за себе си и за Бога. Докато не направим това, ние живеем в една измамна реалност и сме глухи за словото на благодатта. То сякаш не се отнася за нас. Едва когато пред нас се разкрие истината за нашата човешка природа и за Бога и бъдат разрушени лъжливите представи, с които живеем, започва обновлението за християните или спасението за невярващите. Невъзможно е да видим благодатта на Бога в лицето на Исус Христос, ако не осъзнаем истината за нашето човешко естество и не отговорим по правилния начин на предизвикателствата, които тя поставя пред нас.

Думата “истина” е важна дума, особено в писанията на Йоан, на които се основават в голяма степен размишленията в тази глава. Това е една от ключовите думи, използвани от апостола, която се среща 42 пъти в неговото евангелие и в трите послания. Той противопоставя истината на лъжата, лъжата е от дявола. Той казва, че дяволът “не устоя в истината, защото в него няма истина. Когато говори лъжа, той говори своето, защото е лъжец и баща на лъжата.” (Йоан 8:44) Този стих ни пояснява смисъла на думата, в който е използвана от апостола. Той няма предвид истината като част от християнското учение, а истината в смисъл на честност, истинност и правилно разбиране на нещата.

Едно от най-силните оръжия на дявола винаги са били лъжите. Това е средството, с което той подбужда хората към непокорство. Той изплита цяла мрежа от лъжи около човека в Едемската градина и оттогава насам не е преставал да го прави. Той мами човека относно неговата духовна смърт като грешник: “Никак няма да умрете” (Бит. 3:4). “Ще бъдете блажени. Не се безпокойте, няма

да има никакви последствия, затова яжте спокойно”. Той мами човека и по отношение на Бога, защото приписва на Твореца корисни мотиви за забраната Му да не вкусват плода от дървото. “Но Бог знае, че в деня, когато ядете от него... ще ви се отворят очите и ще бъдете като Бога, да познавате доброто и злото” (Бит. 3:5). Все едно им казва: “Той не иска да бъдете богове като Него и ви държи в подчинение”. Той мами човека и клевети Бога. Трагедията е в това, че човекът е повярвал и послушал лъжата, с всички гибелни последици от грехопадението.

И днес дяволът продължава да ни оплита в своята мрежа от лъжи. Той все още ни ласкае, че сме благочестиви хора и посветени християни, че нашият живот е безгрешен. Сатана все още ни мами, че Бог не е толкова свят и безкомпромисен и че не ни обича и не постъпва честно с нас. И трагичното е, че ние все още му вярваме. В резултат вече нямаме правилен поглед към нещата и живеем с напълно измамна представа за себе си.

Не трябва обаче да обвиняваме за всичко това единствено дявола, защото той има готов съюзник в нашите сърца. В първа глава на Първото послание на Йоан са ни показани трите стъпки в изграждането на тази фалшива представа за нас самите. Първата стъпка откриваме в стих 6, където се казва: “Лъжем и не действаме според истината”. С други думи ние създаваме невярна представа за себе си. Дори да не изричаме лъжи, ние се преструваме. Някои от нас може да са го правили от години, да играят роля и да носят маска. И не е чудно, че “всеки, който върши зло, мрази Светлината и не отива към Светлината, да не би да се открият делата му” (Йоан 3:20). Животът ни е пълен с толкова нечистота, която искаме да скрием.

В стих 8 откриваме следващата стъпка: “Ако кажем, че нямаме грях, лъжем себе си и истината не е в нас”. Което значи, че толкова дълго сме се престрували, че накрая сме повярва-

ли на собствената си лъжа. Отначало мамим другите, а накрая - мамим и себе си, като наистина вярваме, че сме тези хора, за които се представяме. Ние сме убедени, че не сме навредили на никого, че не сме завистливи и горделиви като другите, че наистина сме осветени за Господа. Фарисеят, който благодари на Бога, че не е като другите, е бил наистина убеден в това. Той обаче е бил същият алчен нечестивец и прелюбодеец като всички други, но собственото му сърце го е мамело. И той като нас се е самозалъгвал относно себе си и своя живот.

Третата стъпка е в стих 10: “Правим Бога лъжец”. В момента, когато Бог идва да ни разкрие нашия грях и нашата истинска човешка същност, всичко това ни кара несъзнателно да отричаме: “Не е така, Господи!” Бог е събркал. Той по погрешка сочи към мен. Разбира се, на думи всички ние признаваме, че сме грешници, но когато Бог ни доближи или чрез послание, или чрез справедливото изобличение на приятел, за да ни покаже, че сърцето ни е “измамливо повече от всичко и е страшно болно” (Ерем. 17:9), и да ни променя, ние не можем да приемем, че това е истината. А да твърдим, че не сме съгрешили, след като Бог заявява, че сме, означава да Го правим лъжец. Това е крайната степен на тази заблуда и докато сме подвластни на нея, Бог не може да направи много за нас. Не само не познаваме Бога, но и самите себе си. И така нашата първа и основна нужда е да опознаем себе си, за да видим истината такава, каквато я вижда Бог.

И точно в този момент Исус Христос е това, от което се нуждаем, защото Той заявява: “Аз... съм Истината” (Йоан 14:16). За душата това е първото от Неговите основни: “Аз съм”, а нашата първа стъпка е желанието ни да узнаем цялата истина за себе си и за Бога, с Когото трябва да влезем в заветни взаимоотношения, така както

ни е изявена в Исус Христос.

Важно е да разберем, че с тези думи Исус ни открива, че Той не просто ни учи на истината, сякаш тя е извън самия Него, а че сам Той е истината. Затова ако видим Него, виждаме истината. Ако се запитае къде можем да видим Исус като истината, отговорът е: “Най-вече на голготския кръст!” Там в лицето на Господ Исус виждаме цялата истина за греха, човека и Бога, с Когото трябва да се примирим. Същата сцена, която ни разкрива изобилно изляната върху хората, благоуханна Божия благодат, ни разкрива също и цялата истина за човешката природа. Като благодатта истината също се излива от Голгота, защото и двете – “благодатта и истината дойдоха чрез Исус Христос” (Йоан 1:17).

Сега ще си послужи с няколко сравнения. Един пациент разбира колко сериозен е неговият здравословен проблем по загрижеността на лекаря и предписаното лечение. Неразкритият закононарушител разбира колко строго се отнася законът към неговите престъпления, когато прочете за суровата присъда, наложена на друг престъпник, провинен в същите деяния. Когато види скръбта и страданието на своята майка един непрокопан син разбира, че е тръгнал по лош път.

По същия начин Исус ни казва от кръста: “Можеш да разбереш своето положение по срама и позора, който понесох вместо теб!” Ако в момента, в който святият Божи Син е заел нашето място и поел нашия грях, Той е отхвърлен от Бога и изоставен в часа на Своето страдание, какво трябва да е истинското ни състояние, за да заслужи толкова сурова присъда и наказание!

Библията казва, че Той е изпратен в “плът, подобна на греховната плът” (Римл. 8:3), което означава, че на кръста Той представлява нашето човешко естество. И щом в момента, в който става подобен на нас, Той извиква към Бога: “Боже Мой, Боже мой, защо си Ме оставил?” (Мат. 27:46), то може да си представите как ни е виждал Бог. Очевидно, че не е изоставил Сина като Божи Син. Той е изоставил Сина като един от нас, хората, на които се е уподобил. Това, което се прави с изображението се отнася до личността, чието подобие е то. Това изоставено тяло, което страда под въздаянието на Божия гняв, представлява самите нас. Там открито е разголена истината за всички хора

– християни и не християни. Дори да не съм чел никъде другаде какво е Божието мнение за човека, мога да го прочета там. В действителност, истината, болезнена и смиряваща, е дошла чрез Исус Христос, достатъчна да разруши всичките ни лъжливи представи за нашата човешка същност.

Чрез Исус Христос обаче е разкрита не само истината за човека, но и за Бога и Неговата любов към нас. Нашето човешко разбиране и гузна съвест ни убеждават, че Бог е срещу нас, че Той е Богът с тояга. Ние Го виждаме единствено като Този, Който ни поставя морални норми, повечето от тях надхвърлящи нашите възможности да ги спазим, и следователно Този, Който непременно ще ни накаже, когато се провалим. Тази наша представа за Бога не може да ни привлече към Него. Но кръстът на Исус Христос я опровергава и ни разкрива истинската същност на Бога. Ние Го виждаме като Бога, Който не ни е наказал за нашите грехове, както сме смятали до този момент, а е наговорил с тях Своя Син заради нас. “Бог в Христос примири света със Себе Си, като не вменяваше на човеците прегрешенията им” (2Кор. 5:19). Това, което сме мислили за Неговата тояга, всъщност е протегнатата Му с любов ръка, която ни кани да се върнем в Неговото присъствие. В лицето на Исус Христос, обезобразен и пострадал за нас, виждаме, че Бог не само не е против грешниците, а е техен Благодетел, не само не е техен враг, а техен Приятел, че чрез Христос Той не поставя нови и недостижими норми и изисквания, а е предложил Своята прошка, мир и нов живот за хората, които не са успели да изпълнят Неговите заповеди: “Законът беше даден чрез Мойсей, а благодатта и истината дойдоха чрез Исус Христос”. Тази истина разтърсва нашата гузна съвест, трогва нашите души и сърца и ни подбужда да се върнем при нашия Отец с искрено и покаяно сърце, защото знаем, че Той ще ни посрещне със Своята милост.

Несравними са старозаветните примери за духовната истина – те са изпълнени с нейната история и ритуал. Всъщност голяма част от

ритуалната практика е установена единствено, за да символизира новозаветната истина. Ние не правим произволни тълкувания, когато използваме такива примери, защото и самият Нов завет го прави в редица случаи.

Един такъв старозаветен пример е използван в Посланието към евреите 13:11-13 като илюстрация в Новия завет за смъртта на Господ Исус: “Защото вън от стана се изгарят телата на животните, чиято кръв първосвещеникът внася в светилището като жертва за греховете. Затова и Исус, за да освети народа чрез собствената Си кръв, пострада вън от градската порта. И така нека излизаме и ние към Него вън от стана, като понасяме позор за Него.”

С какво християните-евреи, до които пише апостол Павел, биха свързали картината “извън стана”? В техните представи те биха се върнали назад във времето, когато техните предци са бродили из пустинята. Те биха си представили този голям еврейски стан със скинията по средата, а около добре очертания стан – земята, която не е собственост на никого и която наричат “извън стана”. Те биха свързали това място с определени слоеве от обществото.

Извън стана е мястото, предназначено за чужденците, тези, които са отстранени от израилевото гражданство и чужденци към заветите на обещанието” (Еф. 2:12). На тях

не им е било разрешено да живеят в стана. Извън стана са живеели и прокажените. Заради заразния характер на болестта, те са били прогонвани от стана, изоставени без грижи и лишени от правата, от които са се ползвали останалите израилтяни.

Това е било място за смъртно наказание на нарушителите на Закона и престъпниците. Според Мойсеевия закон прелюбодейците, хората, които не спазват Съботния ден, идолопоклонниците и убийците са били пребивавани с камъни извън стана.

В тези стихове апостолът ни посочва може би най-зловещата характеристика на мястото извън стана – там са се изгаряли трупове на жертвените животни, с чиято кръв е било поръсвано Святото място. Тялото, което символично е било натоварено с греховете на принасящия жертвата, е било изгаряно като проклета от греха измет, от която са се гнусели и Бог, и хората. В продължение на дни димът извън стана се е издигал нагоре, разнасяйки зловонна миризма навред.

И така областта извън стана е неприятно място – място за чужденци, прокажени, престъпници и проклетите от греха трупове на принасяните жертвени животни, място, което трябва да се отбягва. И въпреки това Писанието ни казва, че то е пробраз на мястото извън стана, където Господ Исус излиза, носейки Своя кръст, за да освети народа чрез собствената Си кръв. Самото място, на което е разпнат, носи страшното и зловещо име: “Лобно място” (Мат. 27:33). Евангелието ни казва, че Той

отива на мястото, на което е трябвало да бъдем ние, и колко формално, без да се замисляме, прознасяме толкова пъти думите: “Той зае мястото!” Но когато размислим за мястото, на което Господ е отишъл вместо нас, ни сме потресени, защото в този момент най-добре разбираме какво е нашето истинско положение и как изглежда нашата човешка същност пред Бога.

На първо място Той отиде заради нас на място, където е бил чужд – дори за Своя Отец, място, където Бог Го е изоставил. Докато виси на кръста, Исус извиква: “Боже мой, Боже мой, защо си Ме оставил?” В самото начало грехът е изоставяне на Бога от страна на грешника, но при вечното наказание накрая грехът е изоставяне на грешника от Бога, което е всъщност вечното осъждение. Мястото, където бе разпнат Исус на кръста, е мястото, където Бог Го изоставя. И Той отива на това място заради и вместо нас. Той понася нашето

проклятие. Изоставен е от Бога вместо нас. Тогава неизбежно си задаваме логичния въпрос – ако в момента, в който е заел нашето място, Бог Го е изоставил, какво тогава е нашето истинско място пред Бога? На Голгота виждаме напълно разголена истината за това колко принижено и презряно е нашето състояние в очите на Бога!

Освен това Исус заема нашето място на прокажен човек в нравствено отношение, сякаш сам Той е такъв. В този смисъл говори следният стих: “А ние Го счетохме за ударен, поразен от Бога и наскърбен” (Ис. 53:4). Еврейските учени смятат, че еврейската дума, използвана за “ударен” има значение да бъдеш поразен от проказа. В цялата Библия проказата е символ на греха. Тя е коварна болест. В началото симптомите са сравнително леки, но после болестта се превръща в свирепо чудовище, което обезобразява и убива своята жертва. Грехът в нашия живот може

да изглежда незначителен в началото, но когато се развие, той е мерзост и за Бога, и за човека, и отделя грешника завинаги от Неговия Създател. С какво презрение произнасяме фразата “нравствено прокажен”, когато се отнася за друг човек. Точно това е мястото, което Господ Исус е бил готов да заеме вместо нас, мястото на “нравствено прокажен”, противен в очите на Бога. Питате се защо се е унижил да застане в такова презряно положение. Отговорът е: “Той го е направил, защото е виждал нашето окачено състояние, и е трябвало да заеме това място, щом е искал да ни спаси.” Затова Исус, увиснал на кръста извън стана като нравствено прокажен, е истинският образ на моето нравствено състояние. Ако не бях разбрал по някакъв друг начин, че съм точно такъв, щях да го разбера, когато се замисля за мястото, което Исус е трябвало да заеме вместо мен. Каква нечистота, неморалност и извратеност осквернява живота на толкова хора в наши дни, макар да го прикриват старателно. Но там, на кръста, това безчестие е разголено така явно пред очите на хората от самото място, което Исус е заел вместо нас. Дори да смятаме, че това беззаконие не може да ни завалява както другите, Голгота ни показва, че неговата същност и кълнове са също и в нас.

Освен това Исус отиде на мястото, което съответства духовно на мястото, където са били убивани с камъни престъпниците. Юдеите казват на Пилат: “Ако Той не беше злодей, нямаше да ти Го предадем” (Йоан 18: 30). Исус не е умрял на легло, смърт, в която няма нищо позорно. Той е умрял на кръста, а кръстът е място за екзекуции не престъпници, затова смъртта Му е унизителна и позорна. Исус е разпънат между двама разбойници и всеки би си помислил, че и Той е като тях. Хората смятат, че е “ударен, поразен от Бога и наскърбен” заради нещо, което самият Той е извършил, и “отвърщат лице” от Него. Поразителен е фактът, че Той никога не ги е опровергавал. Не им е отвърщал нито дума, както бихме направили ние: “Но моля ви, не мислете, че съм тук заради Мои престъпления – наказан съм заради греховете на други хора”. Вместо това Той е пазил мълчание. Бил е готов да ги остави да Го смятат

за престъпник. Бил е готов “към престъпници да бъде причислен” (Ис. 53:12) и да умре като такъв, защото е виждал, че това е нашето място и е искал да го заеме вместо нас. Писанието ни показва много ясно, че в своята същност всички хора са престъпници в Божиите очи. В Йоан 3:15 се казва: “Всеки, който мрази брата си, е човекоубиец.” Всичко, което не е истинска любов към брата, е омраза, а омразата е убийство. В Матей 5:28 се казва: “Всеки, който гледа жена, за да я пожелае, вече е прелюбодействал с нея в сърцето си.” Бог е изявил, че за Него похотливите мисли и пожелания са равносилни на самото деяние. Но дори Библията да не говореше за тези неща, пак щяхме да разберем, че са грях, и нашата вина щеше да е очевидна пред света, защото на Голгота този факт е ясно разкрит в жертвата на Исус заради нас.

Най-накрая Исус е изведен от стана по същия начин, по който телата на жертвените животни са откарвани за изгаряне, като проклета от греха измет. Няма думи, които да опишат моралното падение, до което е трябвало да стигне Исус на кръста заради нас. Не е пресилено, ако кажем, че Той е умрял като проклета от греха измет и то само защото ние сме изглеждали така в очите на Бога. От Неговото благословено тяло се е разнасял димът и зловонието на нашия грях. Помежду си можем да се правим на посветени и богоугодни християни, но пред кръста трябва да признаем, че изобщо не сме такива. От височината на голготския кръст разголената истина ни гледа изпитателно през цялото време, като ни предизвиква да свалим маската, да отхвърлим лъжата и да приемем тази истина.

Голгота ни показва пълната истина за човека. Всичките тези преобрази ни разкриват не само какви сме били, но и какви сме все още, когато се отдалечаваме от Него. Без значение колко дълго сме били християни или за колко зрели се мислим, Голгота винаги може да ни открие нови неща за греха. Защото грехът е като октопод. Неговите пипала са навсякъде. Той има хиляди живота и хиляди образи и успява да ни измами с постоянните си превъплъщения. Ако искаме да разпознаем греха във всичките тези

прелъстителни и измамни форми и въплъщения и да проверим силата на Исус да ни спаси от тях, трябва да се молим ежедневно:

Помогни ми да остана съкрушен и да продължа да гледам към кръста, на който Ти умря. Защото само там виждаме и осъзнаваме нашата нужда като грешници и следователно нуждата си от Исус.

Какъв трябва да е нашият отговор на пълната истина за нас самите и Бога? Според Йоан 3:20 отговорът, който Бог очаква от нас, е съвсем различен от обичайния отговор, който би дал някой човек. Стихът започва с думите: “Понеже всеки, който върши зло, мрази светлината и не отива към светлината, да не би да се открият делата му.” Това означава, че когато искаме да скрием някакъв грях, ние бягаме от светлината, т. е. от всичко, което би ни разобличило. Но “който постъпва според истината, отива към светлината, за да станат явни делата му, понеже са извършени по Бога.” Бихме помислили, че щом е казано: “Който върши зло, мрази светлината”, продължението ще гласи следното: “Който върши добро, отива към светлината”, защото противоположното на злото е доброто! Но тук виждаме друго противопоставяне. Бог казва, че който постъпва според истината, отива към светлината. Според Бог противоположното на нашите зли дела не са добрите дела, а да постъпваме според истината, т. е. честност спрямо нашето безчестие. Той не изисква на първо място да се стремим да вършим добро там, където сме вършили зло, да се опитаме да бъдем благи там, където сме били груби, да бъдем снизходителни там, където сме били критични. Можем да направим всичко това без покаяние за предишните си дела и без очиставане и мир в сърцата. Това, което Бог изисква на първо място е истината, т. е. пълно и искрено покаяние и изповед на извършените грехове. Това ще ни отведе до кръста на Исус, за да поискаме прошка и ако е необходимо, към ближния, спрямо който сме съгрешили. На това място на смирение и искреност ние ще се примирим с Бога и нашите близки, защото там

ще намерим отново Исус и ще се уповаваме като никога досега на неговото изкупително дело за нашите грехове на кръста. Нашето честно отношение, т. е. да “постъпваме според истината” спрямо нашите грехове, ще бъде основа за нашите правилни взаимоотношения с Бога и хората чрез кръвта на Исус, което всички добри дела на света не биха могли да направят.

И така нека още днес да приемем Исус като Истината. Започнете с първото нещо, което Той ви показва. Може да е това, за което мислите точно сега, когато четете тези страници. Наградата за вашето покорство на светлината ще бъде повече познание и разбиране за бъдещите ви грехове. Той не ни разкрива изведнъж цялата истина за нашата същност, защото няма да можем да я понесем. Той го прави постепенно, за да може всяка частица от истината, на която се покорим, да ни доведе до нови откровения за нас самите.

Фактът, че кръстът, който разкрива болезнената истина, е също и необходимият лек за греха, ще ни изпълни с нов копнеж да откликнем на нейната диагноза. Ако знам, че има сигурен лек за дадена болест, мога да понеса истината, че съм болен от нея. Ако знам, че има извор, който да измие нечистотата на моя грях, мога да приема истината за себе си и греха. Когато обичаме Господ Исус като Истината, ще открием, че и в това отношение Той е толкова чудесен както във всяко друго. Единствено нашите нечестиви, измамливи сърца ни карат да се страхуваме от Него като истината. Той не иска да се страхуваме от Него в качеството Му на Истината, напротив да разтворим сърцата си за Него. Той ни е дал Святия Дух, три пъти наречен “Духът на истината”, да ни “упътва към всяка истина”, затова можем да сложим ръцете си в Неговите и да кажем: “Господи, покажи ми всичко, което Ти виждаш и което исках аз да видя. Ще го приема. Няма да се оправдавам или пък да споря. Щом Ти казваш нещо, значи то е истина.”
Рой Хешън

Грехът има ужасяващо действие върху нас, което се оказва дори смъртоносно, защото сме родени в него и почти не съзнаваме какво всъщност ни се случва.

Една от последиците на греха е объркването на ценностната ни система, така че все по-трудно различаваме приятел от враг или знаем със сигурност кое е добро и кое е лошо за нас. Живеем в свят на сенки, където реалните неща изглеждат недействителни, а безсмислените се преследват така страстно, сякаш са от чистото зло, което покрива Божия град.

Нашите представи рядко съвпадат с реалността на нещата и са изкривени от един нравствен астигматизъм, заради който всичко изглежда нефокусирано. Множеството заблуди изопачават цялостния ни светоглед – нещо подобно би станало, ако сме научили неточно таблицата за умножение и не си даваме сметка за своите грешки.

Едно от измамните понятия, на които все още държим упорито, е времето. Ние го възприемаме като някаква хомогенна субстанция, смятаме, че то не спира да тече напред като бавна река, понесла

в своето корито народи, империи, цивилизации и хора. Представяме си тази “река” като нещо лепкаво, в което и самите ние безпомощно сме затънали в хода на земния ни живот.

От друга страна, нашето мислене ни помага да си представим нещата в бъдещето. Например често казваме: “Времето ще покаже.” Представяме си един благ лечител и се утешаваме с убеждението, че “времето лекува всичко”. Тези възгледи са се превърнали до такава степен в част от нас, че навикът да смятаме всичко за въпрос на време едва ли някога ще се промени. И все пак е възможно да се предпазим от опасността, с която ни заплашва подобно мислене.

Най-голямата ни грешка, свързана с времето, е убеждението, че то има някаква тайнствена сила да усъвършенства човешката природа. За неразумния млад човек казваме: “С времето ще помъдрее”. Когато видим новопоявил се християнин да живее без каквато и да е промяна, ние се надяваме времето да го превърне в светия.

Истината е, че времето има силата да осветява хората точно толкова колкото и празното пространство. Всъщност времето е понятие, което ние сме създали, за да отчитаме промените. И тъкмо промените, а не времето, са тези, които превръщат глупците в мъдри хора и грешниците в светии. Или, още по-точно, Христос всъщност върши всичко това чрез промените, които осъществява в човешкото сърце.

Савел преследвачът става Павел Божия служител, но не времето предизвика тази промяна. Христос прави чудото. Същият Христос, Който превръща водата във вино. Налице е цяла последователност от духовни преживявания, за да може насилникът Савел да стане смирен Божий следовник, готов да даде живота си за вярата,

която дотогава преследва. Очевидно е, че времето няма никакво участие в изграждането на този Божий човек.

Моята цел, когато пиша тези редове, не е да навлизам в упражнението по семантика, а да насоча вниманието на читателите към вредата, която ги застрашава чрез неоснователното доверяване на времето. Тъй като Мойсей и Яков загърбват своята импулсивност и упорство – грехове, свързани с младостта им – и в зряла възраст стават улегнали, смирени светии, ние приемаме безусловно, че промяната се дължи на времето. Но не е така. Бог, а не времето, създава светиите.

Човешката същност не е дадена веднъж завинаги и за това трябва ден и нощ да благодарим на Бога. Ние сме способни да се променяме. Можем да станем нещо различно от това, което сме. Чрез силата на благовестието алчният може да стане щедър, а егоистът да загуби самотнието си. Крадецът може да се научи да не краде, а богохулникът – да се захване с хваление на Бога. Но всичко това е дело на Христос. Времето няма нищо общо.

Мнозина погинали хора отлагат деня на спасението си, като смътно се надяват, че времето е на тяхна страна, докато на практика вероятността да станат християни намалява с всеки изминал ден. Защо? Защото промените у тях закоравяват сърцата им и правят все по-трудно решението да се покаят.

“Търсете Господа, докато може да се намери, призовавайте Го, докато е близо. Нека нечестивият изостави пътя си и неправоверният – помислите си, нека се обърне към Господа и Той ще се смили над него, и към нашия Бог, защото Той ще прощава щедро.” (Ис. 55:6-7)

Вижте в този текст думите, свързани с промяната: “търсете... призовавайте... изостави... се обърне”. Всички те говорят за конкретните промени, които разкаялият се грешник трябва да направи у себе си, за делата, които трябва да извърши. Но това не е достатъчно. “Той ще се смили... ще прощава щедро” – ето промените, които Бог осъществява у човека за него. За да бъде спасен, човек трябва да се промени – да бъде променен.

Нашият Господ ни казва, че за да влезе в Божието царство, човек трябва да преживее новородение (Йоан 3:3-7). Това означава, че трябва да се изпита духовна промяна. Това е в пълно съответствие с прогласеното от Йоан Кръстител, който призовава слушателите си да приготвят пътищата за Господа, като принасят плодове, достойни за покаяние. Както и с думите на Петър, напомнил на ранните християни, че са станали съучастници в божествената същност и затова могат да избягат от покварата, обхванала света чрез похотта.

Но първоначалната промяна не е единствената, която изкупеният човек изпитва. Целият му християнски живот е низ от промени, които го приближават към духовното съвършенство. За да постигне тази цел, Светият Дух използва средства, като може би най-голям резултат дава четенето на Божието Слово.

Времето може да ни помогне само ако осъзнаем, че то изобщо не е способно да помага. Промяната е това, от което се нуждаем, и единствен Бог може да ни промени към по-добро.

Е. Тауър

Имат ли последствия греховете в живота на християнина?

Святост – това е трепетна дума. Святост – това е понятие, което не всякога и не на всички се нрави. То дори дразни някои християни. Святост – това е праведен безгрешен живот, отделен от греха. Святост – това е определен уровень на посветеност на Бога и Неговото слово. Съвсем не е така просто да се съответства на святия образец на живота. Святостта за мнозина е недостъпна. Кога не се замисляме много над смисъла на святостта, кога си позволяваме някои волности и грешки. Ами така е много по-лесно; така живеят мнозина. Много често хората не осъзнават и недооценяват страшните последствия от извършените от тях грехове. Те може да си позволяват да пребивават в Божиата църква, но да продължават да грешат постоянно или периодически.

Мислят, че грехът никак не може да повлияе на живота им. Каква чудовищна и мерзка лъжа – дяволска лъжа! Бог всякога реагира, реагирал е и ще реагира на греха. Такава е Неговата същност. Той е свят Бог; никога не е имал и не ще има общо с греха. Това е аксиома! А последствията за извършения грях настъпват всякога.

В съвременното християнство има такива разпространени заблуждения, че ако човек вече е вярващ, за него вече грехът не е страшен и той може да си позволява волности, без да се страхува от последствията. Моли се, покаяй се и всичко... Ако пак съгресиш, то отново се покаяй. И така може до безкрайност. Гресиш – покаяваш се, гресиш – покаяваш се... Ето, че добре обмислено! За всичко Бог ще прости,

макар и по сто пъти да грешим. Но аз ще кажа, че такова разбиране е ерес, то съвсем не съответства на Божието слово.

В Библията е записано: “Защото за тези, които веднъж са били просветени и са вкусили от небесния дар и са станали причастници на Святия Дух и са вкусили колко е добро Божието слово, още са вкусили и от великите дела, които въвеждат бъдещия век, а са отпаднали, невъзможно е да се обновят пак и доведат до покаяние, докато разпъват втори път в себе си Божия Син и Го опозоряват” (Евр. 6:4-7). Защото такива хора, постъпвайки така, отново разпъват в себе си Божия Син и Го опозоряват. Те разпъват в себе си Исус Христос, Който се е вселил в техния живот, когато за първи път са се покаяли за греха. И всеки грях

сега от тяхна страна – това е издевателство над Божия Син. Нужно ни е да разберем и осъзнаем цялата сериозност на извършените грехове, когато вече сме станали вярващи. Грехът – това е нещо много опасно! Това не означава, че за съгрешилите или грешащи християни вече няма надежда. Надежда има, възможно е да се покаят, но последствията от греха още дълго ще лежат като печат върху живота на такъв човек. Грехът всякога има своите последствия. Дори ако човек след съгрешаването се покае, все едно, последствия от греха в неговия живот безспорно ще има. Така е било във времето на Стария завет, така е и във времето на Новия завет. Новозаветни грехове, които не биха имали последствия, не съществуват. И човек, съгрешаващ в новозаветното време, дори и да се покае, пак носи в живота си последствията от извършеното.

Може да ми се възрази, че кръвта на Исуса Христа ни очиства от всеки грях (1Йоан. 1:7). Отговарям: да, очиства, но последствията много често остават.

Може да илюстрирам това с прост пример. На участник в уличен побой му избили зъб. Той се прибрал вкъщи, осъзнал отрицателната си постъпка. На следващия ден отишъл в църквата и се покаял за стореното. Но след покаянието зъбът не израства отново. Или наркоман, или алкохолик, който е пропилил квартирата си. След покаяние квартирата не му се връща автоматически. Той още дълго време след покаянието ще носи последствията от стария си, греховен начин на живеене.

Не казвам, че последствията от греха съвсем не е възможно да се отстранят. Но за това е нужен достатъчен промеждутък от време, в течение на което човек все още носи в живота си последствията на своите грехове. Апостол Павел ни казва: "... Каквото посее човек, това ще и пожъне" (Гал. 6:7). Духовните закони на сеене и жътва продължават да действат в Новия завет. Няма грях без последствия. В Библията четем за един от най-великите Божии мъже – Давид. В живота на Давид нямаше чак толкова много грехове и за всеки от тях той се покая пред Бога. Но да видим последствията от тези грехове. Умря първородния му син от Витсавее. Синът му Авесалом уби брат си Адония затова, че изнасили сестра си. Сам Авесалом загина, въставайки против баща си и пред

очите на целия Израил обезчести наложниците на Давид, нанасяйки с това позор на баща си. Бог не позволи на Давид да построи храм, казвайки, че по ръцете му има много кръв. Давид в течение на живота си беше преследван от своите врагове. Мечът не се вдигна от дома му.

Ето само кратък списък на основните последствия от греховете на Давид. Не се впускаме в подробности за всичките преживявания и сърдечни мъки, през които премина Давид в резултат на греховете си. Да греша за праведния е много и много опасно. Затова винаги следват последствията. По-добре да не изкушаваме Бога, да не поставяме съдбата и живота си в опасност.

К. Шапавалов

Навярно няма смисъл да задавам на читателя въпроса: Случвало ли му се е в живота да се разочарова? – Без значение в какво или в кого – това могат да бъдат близки другари, колеги и т. н. И накрая незабравими в паметта са останали дните, в които се е случило да премине през тези трудности. На мен също ми се е случвало да се разочаровам и аз самата мога да бъда причина за нечие разочарование, дори не подозирайки това.

В църквата се случва да слушаме думите: “Аз съм разочарован...” Най-често така говорят обикновено хора, които напускат нашите редове, аргументирайки с това излизането си от църквата. Но възниква въпросът: В какво са се разочаровали тези хора? А може би в кого? Нека да разгледаме няколко примера, които най-често привеждат напускащите църквата за свое оправдание.

“Аз мислех, че в църквата

селена. Благословен онзи човек, който се надява на Господа и на когото надеждата е Господ. Защото ще бъде като дърво посадено при вода, което разпростира корените си при потока, и не ще види, когато настане пекът, и листът му ще се зеленее; и не ще има грижа в бездъждие, нито ще престане да дава плод.” (Ерем. 17:5,8). Забелязахте ли кого Господ нарича проклет? Този човек, който ви съблазнява ли? Не! Това е много важно!

Да предположим, че действително ви е болно да видите недостатъците на вашите събратя и поради това сте решили да се “отделите” от тяхната среда. Но правилно ли е вашето решение? Ще спасите ли себе си по такъв начин? Можете по-

мрака.” (СЦ, V, 530)

Случва се и така, че човек се разочарова от самия себе си. Имало ли е такива моменти при вас? Казвам от личен опит: по-лесно се преживява разочарование от когото и да е друг, отколкото от себе си. Ние очакваме много от себе си, и когато за пореден път се препънем по житейския път или паднем в грях, осъзнаваме, че нищо не сме постигнали. Причината за нашата слабост

РАЗОЧАРОВАНИЕТО

всички са праведни и святи, а то не е така.” Случвало ли ви се е да слушате подобни думи? А може би и самите вие да сте ги изричали? Такъв аргумент свидетелства за разочарование от хора. Това може да се отнася за всички – от проповедника до редовия член на църквата. Причината за разочарованието или съблазната може да бъде каквото и да е, започвайки от казани думи и стигайки до външния вид на членовете на църквата. Но нима е правилно да се напуска църквата по такива причини? Спомнете си думите на Свещеното Писание: “Така говори Господ: “Проклет онзи човек, който се надее на човека и прави плътта своя мишца, и на когото сърцето се отдалечава от Господа. Защото ще бъде като дивата мирика в пустинята и няма да види когато дойде доброто, но ще обитава в сухи места в пустиня, в земя солена и нена-

добре да отидете при човека, предизвикващ съблазн, и откровено да поговорите с него, признавайки своите чувства. Но колко важно е в този случай да подберете нужните думи! Не е изключено този човек и да не подозира, че се явява камък за препъване за някого. Внимавайте да не “отсечете дървото”!

“Разочарованието се явява голямо изпитание, но християнската любезност може да превърне поражението в победа.” СЦ, VII, 278

“В часа на най-голяма нужда, когато душата е обхваната от разочарование, никога не дремещото око на Исус забелязва, че ние се нуждаем от Неговата помощ. Часът на човешката нужда е време за възможностите на Бога. Когато се лишим от поддръжка от страна на хората, тогава Исус идва при нас на помощ и със Своето присъствие разпръсва тъмнината и отнема от нас облака на

е в това, че сме забравили за Спасителя. Опитвали сме се да постигнем съвършенство самостоятелно, без “чужда” помощ...

“Мнозина вършат сериозна грешка в религиозния си живот, като съсредоточават цялото си внимание върху своите чувства и по това съдят за духовния си напредък или упадък. Чувствата са ненадежден показател. Не трябва да гледаме вътре в себе си и да търсим там доказателство за приемането ни от Бога. Там няма да намерим нищо хубаво, а само едно разочарование. Единствената ни надежда е “да гледаме на Исус, Начинателя и усъвършителя на вярата ни” (Евр. 12:2).” (СЦ, V, 199, 200)

И още един вид разочарование бих искала да спомена. Верните Божии деца често изпадат в униние поради това, че срещат по пътя си препятствия. Това е работа на Сата-

на. Но длъжни сме да помним, че и патриарсите, и пророците, и други Божии мъже всякога са били подлагани на нападение от Сатана.

“Ако при някои тежки обстоятелства мъже с духовна сила, притискани във от мярката, се обезсърчат и отчаят; ако някога не виждат нещо мило в живота, за да го пожелаят, това никак не е странно или ново. Нека всички такива помнят, че един от най-мощните пророци бягаше за живота си от яростта на една разярена жена. Беглец, уморен и изтощен от път, изпълнен с горчиво разочарование, което убиваше духа му, поиска да умре. Но тъкмо когато надеждата бе изчезнала и делото на живота му изглеждаше да е заплашвано от поражение, той научи един от най-скъпите уроци на живота си. В часа на най-голямата му слабост той научи нуждата и възможността да уповава на Бога при най-противодействащи обстоятелства.

Тези, които докато изразходват жизнената си енергия в себепожертвувателна работа, бъдат изкушени да изпаднат в отчаяние и разочарование, могат да почерпят кураж от опитността на Илия. Божията непрестанна грижа, любовта и силата Му се изявяват най-вече към онези Негови служители, чието усърдие се оценява погрешно или не се оценява; чиито съвети и укори биват пренебрегвани и чиито усилия за провеждане на реформация се сблъскват с омраза и противопоставяне.” (ПП 112)

Дори вършейки право дело, можем да изпитваме удари “по ръцете”, често от своите братя. “Но възстановяването на ерусалимските укрепления не продължи без спънки. Сатана работеше, за да повдигне съпротива и да предизвика разочарование и обезсърчение... Обезсърчение дойде и от още една страна. “Юдеите, които живееха при тях” – хората, незаети в работата – разказваха за думите на своите врагове и ги използваша, за да предизвикат уплаха и да създадат недоволство.” (ПЦ 330)

Драги приятели, трябва ли Божието дело да търпи загуба само поради това, че някой ни казал груба

дума или неправилно са изтълкували нашите добри намерения? Как Бог гледа на това? “Ти не си почувствал в достатъчна степен твоя дълг пред Бога, милостиво съхраняващ живота ти. Поради какви незначителни съображения ти постоянно оправдаваш избягването ти на религиозните задължения? Разочарованието не може да служи за оправдание в очите на Бога и не ти дава право да пренебрегваш дори и едно единствено задължение. Ти не принадлежиш на себе си, защото си изкупен с кръвта на Христос. Той претендира за всичко, което си способен да извършиш; нямаш право да се разпореждаш със своето време и сила.” (СЦ, IV, 216)

Задавали ли сте си някога въпроса: Спохождали ли са Го нашия Спасител разочарования?

“Той (Христос) никога не изпаднаше във възторг от човешките похвали и никога не беше потиснат от критика и разочарование. Срещайки най-ожесточена съпротива и изпитвайки върху Себе Си най-жестоко отношение, Той запазваше добро разположение на духа.” (СЦ, III, 60)

Какви прекрасни слова! Ако ние се считаме за последователи на Христос, то длъжни сме да се отнасяме точно така към трудностите. “Верните ученици Го следват през яростни борби, проявявайки себепристрастие и изживявайки горчиво разочарование. Но всичко това им помага да видят вината и злината на греха и да се отвратят от него. Като съучастници в Христовите страдания те са определени да бъдат и съучастници в Неговата слава. В свято видение пророкът видя крайния триумф на остатъка от Божията църква. Той пише: “И видях нещо като стъклено море, размесено с огън, и че тези, които бяха победили... стояха при стъкленото море, държейки Божии арфи. И пееха песента на Божия слуга Мойсей и песента на Агнето, казвайки: “Велики и чудесни са Твоите дела, Господи, Боже Всемогъщи. Праведни и истинни са Твоите пътища, Царю на вековете” (Откр. 15:2,3).” (ДА 26)

“Ако сега намерим време да отидем при Исус и да Му поверим всички наши нужди, няма да ни споходи разочарование. Той ще бъде от дясната ни страна, за да ни помага. Ние трябва да бъдем смирени и повече да се доверяваме на нашия Спасител. Този, Който се нарича “Бог крепък, Отец на вечността, Княз на мира”; Този, за Когото е писано: “Владичеството Му е на рамото Му”, се явява Чуден Съветник. Предлага ни се да просим от Него мъдрост – у Него, “даващ на всички щедро без да укорява” (Исаия 9:6; Яков 1:5).” (ЖИ 363)

Мисля, че след тези вдъхновени думи на Духа на пророчеството мнозина ще се обърнат и няма да изпадат така лесно в разочарование.

Но искаме да поговорим за “обратната страна на медала”, за това на кого служи причината за каквото и да е разочарование. Както вече казах, всеки от нас може да встъпи в тази роля, даже без да подозира това. Но може ли да бъде това не толкова сериозно? Но някой предявява към мен твърде високи изисквания... Нека да не гледа на мене, а да гледа на Христос... Да се заеме такава позиция е много опасно; ние не виждаме истинското си състояние и не сме готови да се променим! Към “съблазън” се отнасят следващите думи на Исус: “Който съблазни едно от тези малките, които вярват в Мене, за него би било по-добре да му се окачеше на врата му един воденичен камък и да потънеше в морските дълбочини.” “Горко на света поради съблазните, защото е неизбежно да дойдат съблазните, но горко на онзи човек, чрез когото съблазънта дохожда.” (Матей 18:7) Сега разбирате ли, че от нас зависи твърде много? Нашият живот е Христово писмо, прочитано от всички хора.

“На Христовите посланици е възложена отговорна и свещена работа. Те са ухание на живот за живот или ухание на смърт за смърт. Със своето влияние те решават съдбата на душите, за които умря Христос.” (СЦ, III, 60)

“Бог ни призовава да се събу-

дим, тъй като краят е близо. Всеки час е час на активност в небесните дворове, за да се пригответи един народ на земята, който да вземе участие във великите, бързо наближаващи сцени. Тези отлитащи моменти, на които не обръщаме внимание, имат огромно значение за вечността, защото оформят душата за вечния живот или пък за вечна смърт.” (СЦ, V, 516)

“Помнете, че когато вървите по улицата по работата си, Бог ви мери. Когато се занимавате с домашните си работи, когато участват в разговори, Бог ви мери.” (БК, VII, 972) Това сериозно свидетелство трябва да ни събуди да се променим. Да се молим Господ да ни пази от разочарование и също от това, че да не бъдем съблазн за когото и да е.

“Драги братя и сестри, гледайки на Исус, ние се променяме. Размишлявайки върху любовта на Бога и на нашия Спасител, върху съвършенството на Божествения характер и чрез вяра присвоявайки си Христовата праведност, трябва да се преобразяваме в същия образ. Не трябва да трупаме в съзнанието си всякакъв вид неприятни картини: плодове на беззаконието, разложения, разочарования, говорейки на другите думи, свидетелстващи за силата на Сатана, да ги окачваме в залите на паметта ни, да говорим и се съкрушаваме за това, докато сърцата ни се изпълнят с разочарование. А разочарованата душа е място, обитавано от мракът и такъв човек не само самият той не може да възприеме Божията светлина, но пречи и на другите да направят това. Сатана обича да наблюдава за изявлението на неговия триумф, лишавайки хората от вяра и хвърляйки ги в разочарование.

Благодарим на Бога за това, че имаме и по-радостни картини, представени ни от Всевишния. Нека събираме в душата си всички благословени доказателства за Неговата любов като скъпоценно съкровище и постоянно да гледаме на тях.” (СЦ, V, 744) □

Ако би могло светът да се намали до едно село от 100 души и при това се запазят пропорциите на всички живеещи на земята народи, това село би се състояло от:

57 азиатци,

21 европейци

14 американци (северо-, централно- и южноамериканци),

8 африканци.

Би имало:

52 жени и 48 мъже,

30 бели и 70 цветнокожи,

30 християни и 70 нехристияни,

89 хетеросексуални и 11 хомосексуални.

6 личности биха притежавали 59% от цялото богатство и всички биха били от САЩ.

80 биха били живеещи в мorden къщи.

70 биха били неграмотни.

50 биха били страдащи от недохранване;

1 при това би починал;

1 би бил роден;

1 би притежавал компютър;

1 (да, само един) би имал завършено университетско образование.

Ако човек погледне света по този начин, нуждата от приемане и разбиране става явна. Трябва да размислим върху следното:

Ако тази сутрин си станал и си бил повече здрав отколкото болен, изтеглил си по-добър жребий от милиони хора, които няма да са живи вече през следващата седмица.

Ако никога не си бил в опасността на битка, в самотата на пленничеството, в смъртната борба на мъчението или в пресата на глада, върви ти по-добре отколкото на 500 милиона човеци.

Ако можеш да отидеш на църква без да имаш страх, че си заплашен да бъдеш измъчван или убит, имаш повече щастие от 3 милиарда души.

Ако имаш в хладилника храна, облекло на тялото, покрив над главата и място за спане, ти си по-богат от 75% от хората на тази земя.

Ако имаш пари в банката, в портмонето си и в касичка, ти принадлежиш към най-привилегированите 8% от този свят.

Ако родителите ти са още живи и все още са женени, ти вече наистина си една рядкост.

Ако четеш това тук, ти си благословен, защото не принадлежиш към двата милиарда човеци, които не могат да четат.

Адомирам Джадсън

(1788 - 1850)

Адомирам Джадсън е роден на 9 август 1788. Той е син на посветен конгрешански служител. От ранна възраст показва необикновени способности. На три години под ръководството на майка му той се научава да чете докато баща му отсъства от дома за известно време. Колко голямо е било удивлението на баща му като се върнал и чул сина му да чете глава от Библията. На десет години вземал уроци по навигация, изучавал теология, бил приет в Провидънс Колидж на седемнадесет въпреки, че бил една година болен и отсъствал от училище и за него може да се каже, че бил истински „книжен червей“.

За разлика от другите мисионери Адомирам нямал призив от Бог нито пък обичал Бога.

Напротив, Адомирам в юношеските си години имал много невярващи приятели, най-големият от които бил Джеймс Емес. На двадесетгодишна възраст синът на служителя се отрекъл от Христос. Като блудния син напуснал дома си за да търси по-въълнуващ начин на живот и да избяга от родителските ограничения.

Невероятно, но обръщането му към Христос е станало до голяма степен поради Джеймс Емес. Една вечер той се отбил в странноприемница и го настанили до стаята на умиращ човек. Стенанията на този мъж не позволили на Джадсън да спи

през нощта. Мислите му го смущавали. Цяла нощ се надигали въпроси в него: „Пригответ ли се е този човек за смъртта?“ „Къде ще прекара вечността?“ „Бил ли е християнин, спокоен и силен в надеждата за живот в Рая?“ „Или е бил грешник треперещ от ужас за ада?“

На следващата сутрин Джадсън попитал собственика кой е бил нещастникът в съседната му стая и какво е състоянието му. „Той беше удивителен млад мъж от Провидънс Колидж. Казваше се Емес,“ отговорил хотелиера. Джадсън бил шокиран.

Емес — невярващият младеж, който разбил вярата на Джадсън в Христос, сега бил мъртъв и загубен. „Загубен! Загубен! Загубен!“ Тези думи нахлули в ума му, звънтели в ушите му и крещели в душата му. Там и по същото време Джадсън разбрал, че също бил загубен. Прекратил пътуването си и се завърнал у дома. Малко по-късно бил приет в Андовър Теолоджикъл Семинари. Писанията на пуританите и Томас Бостън довели младия Джадсън до пълна вяра в Христос и спасението. Някогашният пленителен атеист бил трансформиран в човек, който усещал върху себе си Божия призив за мисиите.

Адомирам срещнал обаче един проблем относно мисиите. В началото на 1800 г. в Америка нямало мисионерски организации. През 1811 Джадсън писал следното:

„Как християните се освобождават от отговорността, която е им е дадена? Оставят се повлияни от света да спят дрямката на смъртта, незначейки простата истина, че Спасител е умрял за тях. Задоволяват се, ако могат да са полезни в тесния кръг

от техни познати, те тихо си седят и гледат как цели нации погиват поради липса на знание.“

Събирайки се и молейки се с други посветени конгрешани, Джадсън съставил планове за сформирание на мисионерска общност, посветена на изпращане на мисионери за Индия.

Младият мисионер намерил по това време и бъдещата си съпруга. В дома на дякона, където мисионерската общност се събирала, Джадсън се влюбил в благочестива млада жена с име Ан. Представете си да сте бащата на младата Ан и да получите следното писмо от Адомирам Джадсън:

„Не трябва да Ви питам дали сте съгласен да се разделите с дъщеря Ви през следващата пролет, да не я видите повече на този свят; дали сте съгласен за нейното заминаване и нейното излагане на трудностите и страданията на мисионерския живот; дали сте съгласен с излагането ѝ на опасностите на океана; на фаталното влияние на климата на Индия; на всякакъв стрес; на оскърбление, опозоряване, гонение и може би на насилствена смърт. Можете ли да се съгласите на всичко това заради Него, Който остави небесния Си дом и умря за нея и за Вас; заради погиващите безсмъртни души, заради Сион и за Божията слава?“

С широко отворени очи, поради неизбежните опасности на мисионерския живот, Ан се съгласила да се омъжи, и тя и Джадсън се бракосъчетали през февруари 1812 г.

Младото семейство отплавало за Индия, докато техният добър приятел Лутер Райс се приготовил да пътува с по-късен кораб. По време на своето четири и половина месечно пътуване

Ан

до Индия, Адонирам и Ан се впуснали в интензивно изучаване на Писанията. Знаели, че когато пристигнат в Индия ще трябва да служат заедно с известните баптистки мисионери от Мисията Серампур, водена от не кой да е, а от самия Уилям Кери. Как биха могли да работят заедно с техните различия относно кръщението? Адонирам също търсел да разреши някои богословски въпроси, които имал относно неговата теология. Всички техни първи обръщеници щели да бъдат възрастни. Той се чудел дали трябвало да кръстят малките деца на тези нови вярващи в земята на езичниците. Ако Джадсънови знаели, че баптистките мисионери в Индия имали становище да се избягват такива спорове, те никога нямало да изследват този предмет. Но с течение на изучаването на Библията по време на плаването, а също така и след молитви, достигнали до убеждението, че водното кръщение на вярващия в Новия завет трябвало да се осъществява като тялото изцяло е потопено във вода. Решили, че когато пристигнат в Индия ще вземат такова водно кръщение. С Божието providение Лутер Райс щял също да достигне до същото заключение отделно от тях.

Ан и Адонирам отплавали от Америка като конгрешани, но пристигнали в Индия като баптисти. Те знаели, че това тяхно решение ще наруши сериозно техните отношения със семейството им и приятелите им

в Америка. Ан написала до една от най-близките си приятелки: "Моя скъпа Нанси, ние станаме баптисти не защото искаме, но защото истината ни принуждава да бъдем такива. Разбирам, че това ще ни коства загуба на репутация и ще афектира много от нашите американски приятели." Когато пристигнали в Калкута, Джадсън написал писмо до Уилям Кери: "Чувствайки, че сме в езическа земя, искаме да изповядаме нашата вяра в Христос като бъдем кръстени в покорство на Неговите свещени заповеди." Разделянето на Джадсънови и Лутер Райс от конгрешаните станало приятелски и било

за разширяването на Божието царство, също както станало с раздялата между Павел и Варнава.

Като пристигнали в Индия, новите баптисти открили, че техният най-голям враг не са езичниците, но Източната британска индийска компания. Британското правителство, водено от алчността си не се доверявало на новите мисионери и не приемало промените, които ставали с новоповярвалите. Хора, които били освободени от греха, според британското правителство придобивали лош навик да се покланят на Бог, а не на човек, както британците знаели, че трябва. На Ан и Адонирам им бил отказан постоянен престой в Индия, затова те отплавали за Бирма.

Нямало друго място на света като Бирма, където да се изпълни пророчеството на Адонирам, написано в неговото писмо до бащата на Ан. Бирма била земя на суевория, корупция и посветен будизъм. Синът на Уилям Кери, Феликс писал за Бирма: "Къщите в Рангун са мизерно построени, улиците са пълни с изпражнения, квартирантите жестоко подтискани, данъците абсурдно високи, а наказанията варварски."

Бирма била всичко това и още. Мъчения и масови екзекуции били нещо често срещано. Всяка чужда религия била посрещана безмилостно. Държавниците били горделиви хора, които вярвали, че тяхната нация превъзхожда всички останали. В такова място

Адонирам довел своята половинка, за да служат на Господ Исус Христос.

Още с пристигането в Рангун имало много какво да се върши. Бирманският език бил толкова труден - редица от думи, изглеждаща безкрайна, без каквато и да е пунктуация или разпознаване на отделни изречения. Занимаването на Джадсън с езика му отнело над 6 години. През 1819 г. първият бирманец Моунг Нау предал живота си на Христос и бил кръстен. Скоро още няколко били кръстени, а новопристигналият мисионер доктор Пиърс се присъединил към тях. Нещата изглеждали добре, често както се случва преди да връхлети бурята.

Джадсън и Пиърс бавно печелели благоволението на краля до момента, когато се чуло, че 5000 британски войници са атакували и превзели Рангун. Въпреки, че мисионерите не били британци, те били бели чужденци и скоро ги хвърлили в затвора в найужасните условия, които човек може да си представи. За почти две години Джадсън и Пиърс били в една килия с още 100 други мъже. Ако не била Ан с нейната любяща посветеност и грижа, те двамата със сигурност щели да загинат. Британците печелели битка след битка и ставало очевидно, че Бирма е загубена. Виждайки неизбежното, бирманците осъзнали, че мисионерите могат да им помогнат като преводачи в преговорите. Така най-накрая Джадсън и Пиърс били освободени.

Дългото стоене в затвора оказало влияние върху Ан. През това време тя се грижела за малко дете и работела неуморно, за да храни своя съпруг и доктор Пиърс. Крехкото тяло на Ан не можело да поеме всичко това. Няколко месеца след като Адонирам бил освободен, неговата скъпа съпруга починала на 24 октомври 1826 г., за да бъде последвана една година по-късно от смъртта на дъщеря ѝ Мария. Мисионерският призив струвал нещо наистина скъпо на Джадсън. Тези загуби били големи, но това, което последвало било дори още по-скръбно.

Адонирам потънал в дълбока депресия. Той отхвърлял всякакви контакти и не приел почетната титла доктор, която преди това изработил в Браун Юнивърсити. Накрая той се преместил да живее в сърцето на джунглата в колиба. Там прекарал 40 дена, изследвайки сърцето си и размишлявайки за своя призив. Мест-

ните диваци считали, че оцеляването в джунглата, където било пълно с тигри, отровни змии и т.н. било нищо по-малко от това как Бог запазил Данаил в рова на лъвовете.

Също както Давид узнал кой път да поеме в пещерата Одолам, така и Джадсън излязъл по-добър човек след тези тъмни нощи в джунглата. Той се потопил в своята работа с обновен устрем и до 1839 г. имал вече 47 кръщения. През 1832 г. 217 човека дошли при Христос, а през 1836 г. – 1144. Бог благословил мисионерската жертва, с това, че повече и повече хора напуснали тъмнината на будизма, идвайки в светлината на Исус Христос.

Осем години след смъртта на Ан Адонирам се оженил за вдовицата на своя приятел мисионер, Сара Боарман. Нито едно от децата на Ан не оцеляло, но Адонирам и Сара имали шест деца, които оцеляли. Бог възвърнал много обратно в живота на Джадсън и през 1840 г. му позволил да завърши големия превод на бирманската Библия. Почти осем години отминали с големи победи и дълбока любов между Сара и Адонирам. Отново обаче трагедията посетила Джадсън, след като Сара се разболяла.

Двамата решили да заминат за Америка, но пътуването се оказало твърде тежко за Сара и тя била положена да почива на остров Света Елена.

Пристигайки в Америка, загубил втората си съпруга, Джадсън не бил подготвен за посрещането, което го очаквало. Минали 38 дълги години, откакто за последно той бил на американска почва. Лутер Райс се бил върнал години по-рано и неуморно разширявал подкрепата за мисиите в чуждите земи. Където и да отивал, хората искали Джадсън да говори и да им каже за Божието дело в Бирма. Докато бил в Америка, Джадсън се оженил за трети път. Емили се оказала вярна компания и сестра в Господа в оставащите години на Джадсън. Двамата се върнали в Бирма. Накрая, дал всичко от себе си за Исус, Джадсън починал през април 1850 г. и бил погребан в морето.

Адонирам Джадсън е като пример за всецяло посвещение на Божиата работа. Той не бил съвършен човек, както никой от нас не е. Когато се сблъскал със смъртта на скъпата му Ан и Мария в това, което в днешни дни бихме нарекли маниакална депресия, неговият единствен утешител

бил Святия Дух и убеждението на Божия Дух в суверенността на Бог. Адонирам бил готов да страда, да претърпи загуби, за това което вярвал, че било истинската доктрина. Той твърдо вярвал в доктрините на благодатта, необходимостта от Евангелието и силата на обръщението, причинено от Святия Дух.

По време на неговата смърт имало над 7000 християни в Бирма, заедно с 63 църкви и 123 мисионери и пастори. Влиянието на Адонирам Джадсън се чувствало на дълъг и шир. С помощта на мисионерските агенции Джадсън помогнал да се изпратят над 2700 мисионера по целия свят. Най-голямото наследство на Джадсън било неговата неумираща любов към Христос. А в Америка имало някои, които се оплаквали, че Джадсън не им е разказал повече вълнуващи приключенски истории и интриги. В отговор на това Джадсън казал: “Радвам се, че са го казали това, но аз нямам нищо по-добро да разкажа от чудесната история за това, че Исус умря за нас.”

Благословени и пречистени от Бога
са моите вечерни часове;
във тях пред Него да застана мога
със своите малки и големи страхове.

Да ме изслуша кротко Той намира време,
на грешките ми даде прощение и лек.
Той знае как товара ми да смене,
за да живея със достойнство на човек.

* * *

Не ме е страх да сляза в гроба,
над който времето изтрива всяко име.
Не вярвам в зодии, прокоба,
а само в чудното: “Исусе, избави ме!”

Не ме е страх да сляза в гроба
и не палете свещ от хорски срам!
Аз цял живот обичах Бога,
а Той ще ме избави и оттам!

За 30 сребърника Го предаде Юда -
богатството подмамва и опива,
човека тъй докарва до заблуда
и до позор, що нищо не измива...

Предаваме. И винаги най-своите. От страх.
Догдето предадем и своя Бог накрая...
Дано не съм от тях! Дано не съм от тях! -
все тъй се моля и пред Бога каля.

* * *

От светлина е, Боже, Цялата Ти дреха.
От светлина и Твоето сърце.
Затуй при Тебе търся радост и утеха;
Ти възложи на мене пак ръце.
Че Ти си изворът на мир и доброта,
любов - на Твоята що равна няма!
... Какво да сторя аз, да бъде без вина
и все при Твоята святост да остана.

Христина Митева

Човеци, примиращи от страх

Падението на древния Йерусалим породило много страх сред юдейския народ. Еремия писа: “Така казва Господ: Ето, люде идат от северната страна и велик народ ще се подигне от краищата на земята. Лък и копие държат, жестоки са и немилостиви; гласът им бучи като море. Възседнали са на коне, всеки опълчен, както мъж за бой, против тебе, дъщерю сионова. Откакто сме чули вест за тях, ръцете ни отслабнаха, мъки ни обзеха и болки като на жена, която ражда. Не излизайте на полето и на път не ходете, защото мечът на неприятеля и ужасът са от всяка страна.” (Еремия 6:22-25)

Народът насочи очите си към Вавилон, в чиято експанзионистка програма, преди унищожението на Йерусалим от вавилонците, бяха включвани народ след народ. И очевидно беше, че дните на Юда и неговата столица бяха преброени. Но можеха ли юдеите да разпознаят истинските си неприятели? Не. Най-голямата опасност за тях беше в техните среди. Народи, семейства и личности допуснаха да бъдат унищожени от техните вътрешни неприятели, техните нерешени проблеми. Пророчеството на Еремия накрая беше изпълнено. Падането на Йерусалим и вавилонското пленничество бяха причинени от:

1. Отказването им да се покаят призова на пророците.

2. Загубата им на морална сила се помислите им. Защото не послушаха дължеше на отстъплението им и словата Ми, а колкото за закона Ми, липсата им на интерес в работата за те го отхвърлиха. (Еремия 6:15-19) обръщане на всички онези, които живееха около тях.

3. Политическите им съюзи с идолопоклонническите народи.

Пророкът определи вината им със следните думи: “Засрамях ли се когато извършиха мерзости? Не, това време религиозните авторитети никак не ги досрамя, нито са знаели да почервенеят. Затова ще паднат между падащите, ще бъдат повалени, една вест на “мир и безопасност”. когато ги накажа – казва Господ. Така Мнозина се държаха здраво за самозаква Господ: Застанете на пътищата, та вижте и попитайте за древните пътища, къде е добрият път и ходете по него; и ще намерите покой за душите си. Но те рекоха: “Не щем да ходим в него.” Поставих и пазачи над вас, та казах: “Слушайте гласа на тръбата”, но те рекоха: “Не щем да слушаме.” Затова слушайте, народи, и ти, съборче, узнай какво има между тях. Слушай, земя, ето, Аз ще докарам зло върху тези люде, дори плода на

Вавилонското пленничество трая 70 години (605-536 г. пр. Хр.).

В първия век след Христос, няколко стотин години по-късно отново имаше много страх сред юдейския народ преди разрушението на Йерусалим от римските армии (70 г. сл. Хр.). По това време религиозните авторитети наемаха фалшиви пророци, които дали да успокояват жителите на града чрез междупадащите, ще бъдат повалени, една вест на “мир и безопасност”. когато ги накажа – казва Господ. Така Мнозина се държаха здраво за самозаква Господ: Застанете на пътищата, та вижте и попитайте за древните пътища, къде е добрият път и ходете по него; и ще намерите покой за душите си. Но те рекоха: “Не щем да ходим в него.” Поставих и пазачи над вас, та казах: “Слушайте гласа на тръбата”, но те рекоха: “Не щем да слушаме.” Затова слушайте, народи, и ти, съборче, узнай какво има между тях. Слушай, земя, ето, Аз ще докарам зло върху тези люде, дори плода на

“Ставах знамения и чудеса, предричащи бедствие и гибел. В полунощ неестествена светлина про-светна над храма и олтара. При залез слънце в облаците се изобрази-х воени колесници и войници, готвещи се за бой. Служещите нощем в храма свещеници бяха ужасени от тайнствени знаци. Земята трепереше и

множество тайн-
ствени гласове се
чуваха да казват:
“Да се махнем от
тук!” Голямата
източна порта,
която беше така
тежка, че с мъка
можеха да я за-
творят двайсет
мъже и която
беше защитена
с огромни же-
лезни прътове,
закрепени дъл-
боко в солидния
каменен праг, в
полунощ се от-
вори сама.

В продъл-
жение на седем
години един
мъж известяваше
по улиците на
Йерусалим не-
щастията, които
ще постигнат града... Това странно съ-
щество бе хвърлено в затвор и бито с
камъни, но никакъв стон не се изтръг-
на от неговите устни. На оскърблени-
ята и мъченията той отговаряше само:
“Торко, горко на Йерусалим! Горко на
неговите жители!” Той не престана
със своите предупреждения, освен ко-
гато беше убит в обсадата, която беше
предрекъл.” ВБ 23

Юдеите се страхуваха и мразеха римляните, но най-опасният им неприятел беше в собствените им сърца, в техните умове, в техните позиции, в техните действия. Те бяха избрали да служат на дявола, който стана техен баща (Йоан 8:44) и, разбира се, не можеха да скрият фактите от погрешния им избор.

“Човеците не разсъждаваха пове-
че; те бяха обезумели, бяха управля-
вани от алчност и сляпа ярост. Стана-
ха сатанински в своята жестокост... Сатана беше начело на народа.” (ВБ 22) Ако дънерът на едно дърво е прояден от червеи, един силен вятър лесно ще причини неговото срутване. Така, докато юдеите се страхуваха от външния неприятел (римляните), имаше такива, които се страхуваха от вътрешния неприятел (техния морален и духовен упадък) като главната причина за очакваното бедствие. От-

носно “святия град”, който можеше от страх и от очакване онова, което да бъде сравнен със стъбло, пълно с дупки от червеи, Исус предсказа неговото унищожение (което стана в 70 г. сл. Хр.).

“И като се приближи и видя града, плака за него и каза: Да беше знаел ти, да, ти поне в този (твой) ден, това, което служи за мира ти; но сега е скрито от очите ти. Защото ще дойдат върху тебе дни, когато твоите неприятели ще те обсадят, ще те стеснят отвред и ще те разорят, и ще избият жителите ти в тебе и няма да оставят в тебе камък на камък; защото ти не позна времето, когато беше посетен.” (Лука 19:41-4)

Как е с нас днес?

Историята учи, че е разумно да учим уроци от миналото. В наши дни също има нарастващ страх между народите. “Човеците ще премирят

Разрушението на Ерусалим

Иде ли крахът на цивилизацията?

Възможно ли е световната цивилизация да загине още в началото на 21 век? До неотдавна тази идея бе запазена марка само за луди и сектанти. През последните години обаче все повече високообразовани и заслужаващи доверие хора предупреждават, че възможността за край на световната цивилизация е съвсем реална. Сред пророците са лорд Робърт Мей, президент на кралското научно дружество, проф. Дейвид Кинг - старши съветник по научните въпроси към британското правителство, носители на (награда) Пулицър. Тревожат се най-трезвомислещите учени, т. е. хора, които не са склонни да драматизират ситуацията, коментира вестник Гардиън.

Стресащото е, че новите пророци говорят за един и същи набор от заплахи, сред които са промените в климата в резултат на глобалното затопляне изчерпването на световните суровини и дисбалансът сред световното население. Най-големи страхове предизвиква фактът, че много от рисковите фактори са взаимосвързани и водят до взаимното си задълбочаване...

Глобалният модел ще се развива вероятно по същия модел като локалните катастрофи, но в по-големи мащаби, прогнозира ученията.... Глобализацията може да засили, а не да сведе до минимум риска от тотален крах.

Чудовищността на подобен сценарий трудно се побира в човешкото съзнание. За човека е свойствено да смята, че светът ще продължи да съществува такъв, какъвто е, поне още толкова, колкото е съществувал и до момента. Но е добре да помним, че в годините предшестваха гибелта на цивилизацията им, майте също са смятали, че обществото им ще трае вечно.

В-к *Марица*, бр. 350, 23 дек. 2005

Земята ще полита като някой пиян и ще се люлее насам натам като колиба; беззаконието ѝ ще натегне върху нея, и ще падне и няма вече да стане. И в онзи ден Господ ще накаже във височината войнството на високопоставените и на земята земните царе.” (Исая 24:17-21)

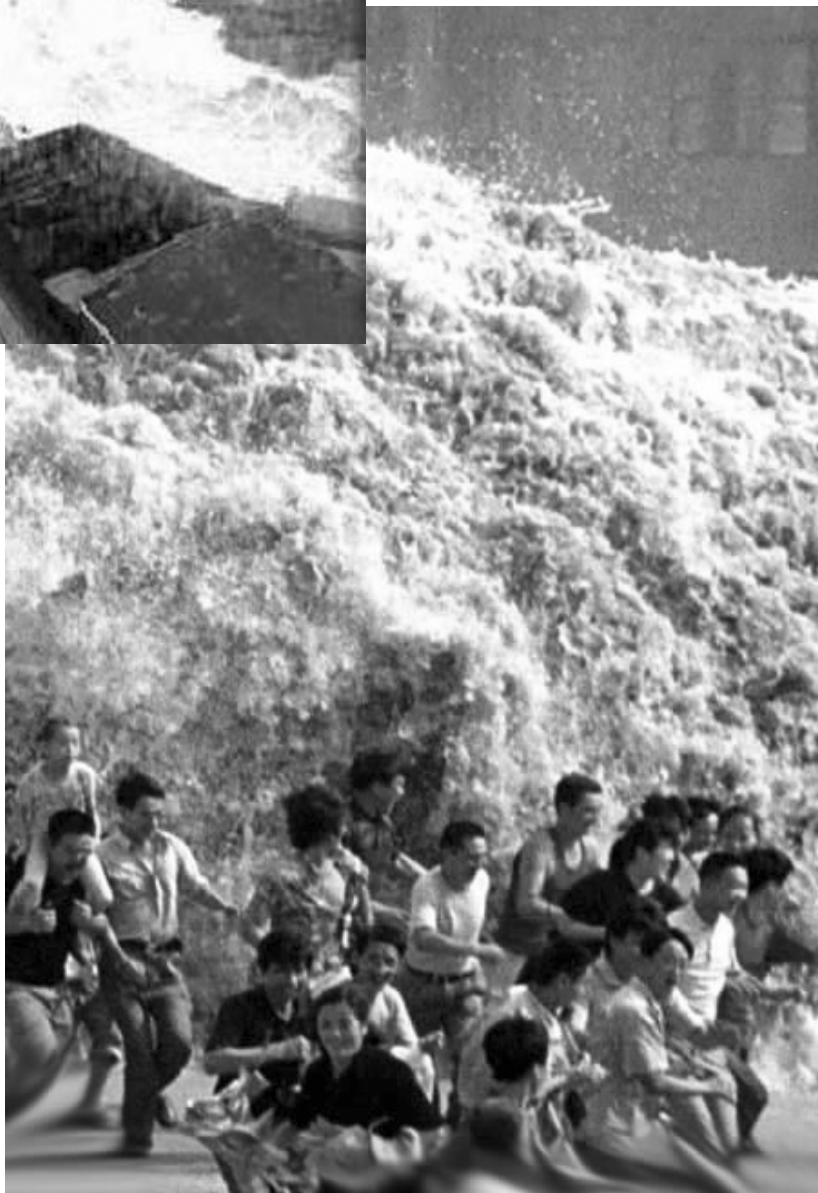
Според един библейски коментар в древния Израил “плашилото” е било един начин за прогонване на птици и животни, които биха унищожили реколтата. Представлявало един прът с много въженица с прикрепени към тях пера в най различни цветове. Когато се развявали на въздуха, прогонвали животните към ямата, а птиците към примката. Дали се отнася за древните дни или за нашите дни, символичното значение трябва да се разбере. Днес “страхът”, причинен от развяващите се въжета и разноцветни пера може да бъде сравнен с проблемите

ще постигне вселената, защото небесните сили ще се разклатят.” (Лука 21:26) Учени хора казват, че бъдещето на света изглежда несигурно. Някои признават, че то изглежда застрашително. Много публикации обръщат вниманието ни към събития, които клонят към глобална гибел.

Населението нараства, обработваемата земя намалява, почвата е изтощена, промяна в атмосферата, екологични бедствия, недостиг на енергия, икономически кризи и заплахата от ядрена война се натрапват на интелектуалните класи като ужасни кошмари.

“Владетели и държавници, мъже на отговорни постове... наблюдават напрежението, заглавяващо живота, и осъзнават, че нещо велико и решително ще се случи, че светът е пред прага на голяма криза.” ПЦ 270, 271

“Страх и яма, и примка са върху тебе, земни жителю. Който бяга от гласа на страха, ще падне в ямата; и който възлиза отсрещ ямата, ще се улови в примката. Защото прозорците отгоре са отворени и основите на земята треперят съвсем. земята се разложи съвсем, земята силно се разтърси.

н о в я т
действи-
телните
си непри-
ят е л и .
Болшин-
ството
са слепи
к ъ м
ф а к т а ,
че най-
голямата
им опас-
ност е в
начина,
по който
мислят и
действат.
“Ц е л и -
я т с в я т
лежи в
л у к а -
в и я . ”
(1 Йоан.
5 : 1 9)

С а т а н а
е станал

“князът на този свят” (Йоан 14:30), понеже хората са “гласували за него”. Така те трябва да понесат последиците от избора си. Относно кулминационната точка на нарастващата криза апостол Павел се обръща към тази последна генерация християни, казвайки: “Но вие, братя, не сте в тъмнина, та да ви постигне онзи ден като крадец. Когато казват: Мир и безопасност”, тогава ще ги постигне внезапно погубление, като болките на непразна жена, и никак няма да избегнат.” (1 Солун. 5:4,3) Тогава ще бъде едно страшно време. “Господ излиза от мястото Си, за да накаже жителите на земята за беззаконието им.” (Исая 26:21)

Когато вратата на благодатта (милостта) се затвори (Мат. 7:22,23; 25:10-12; Лука 13:23-27; 17:28-30), онези, които са без Бог и без надежда, не ще имат втори благоприятен случай.

“Тогава Сатана ще тласне земните жители в една голяма последна скръб. Когато Божиите ангели престанат да обуздават вихрите на човешките страсти, всички размирни сили ще бъдат пуснати на свобода. Целият свят ще бъде въвлечен в една гибел по-страшна от онази над древния Ерусалим.” ВБ 510

“Прогласете това между народите; пригответе война... Изковете палешниците си на ножове... Съберете се и дойдете отвред всички народи... Пускайте сърпа в жетвата, защото е узряла; елате, тъпчете, защото линът е пълен и каците преливат, понеже нечестieto им е голямо. Множества, множества в долината, където ще се отсъди за тях. Защото близо е денят Господен... Господ ще изрекае от Сион... Небето и земята ще се потрепсат; но Господ ще бъде прибежище за людетe Си.” (Йоил 3:9-16)

Докато човеци ще премирят от страх (Лука 21:26), ще има един малък остатък, който не ще се страхува. В един от своите пророчески псалми цар Давид се поставя между тях, казвайки: “Бог е нам прибежище и сила, винаги изпитана помощ в напасти, затова няма да се уплашим, ако би се и земята поклатила и планините се преместили сред моретата.” (Пс. 46:1,2)

Страхът е резултат от неподчинението на Бога (Битие 3:9-11; Левит 26:3,6; Иов 11:14,15), докато отсъствието на страх идва чрез помиряване с Бога. (Пс. 27:1; Исая 12:2; Римл. 8:31) Ако имаме уверението за простени грехове (Пс. 32:1-7), не ще се страхуваме, понеже ще бъдем под Божиата закрила в деня на скръбта. “Защото, ето, Господ излиза от мястото Си, за да накаже жителите на земята за беззаконието им. И земята ще открие кървите си, и не ще покрие вече убитите си.” (Ис. 26:21) Поради това Той ни поканва: “Елате, люде Мои, влезте в скришните си стаи, и затворете вратите след себе си. Скрийте се за един малък миг, докато премине гневът Ми.” (Ис. 26:2) Кои са скришните стаи, в които трябва да се скрие Неговият народ? Това са закрилата на Христос и святите ангели... Всеки един трябва да издържи изпита за себе си.” БК, IV, 1143

При идването на Христос ще има само две класи хора на тази земя - тези, които поради липса на закрила ще примират от страх (Откр. 6:15-17), и онези, които ще имат обещаната закрила и поради това ще пеят от радост (Исая 25:9).

Днес, докато вратата на милостта още е отворена, всяко човешко същество трябва да реши своята съдба. □

от нарастващите световни кризи и ръководните мъже и жени на деня като търсят разрешения, без да могат да дойдат до едно разбиране, но положението страдащата човешка раса става още по-лошо. Милиони хора загиват в резултат на войни, тероризъм, геноцид, болести и глад. Ръководителите на народите изглеждат стоят безпомощни пред една сериозна криза, която нараства ден след ден. Политиците не могат да помогнат. Религиозните водачи и философи не могат да помогнат. Мъжете и жените на науката не могат да помогнат и хората питат: Къде е Бог? Защо Той не ни помогне в тази трудна ситуация? Чуйте Неговия отговор:

“Ето, ръката на Господа не се е скъсила, та да не може да спаси, нито ухото Му отъпяло, та да не може да чува; но вашите беззакония са ви отлъчили от Бога ви и вашите грехове са скрили лицето Му от вас, та не ще да чува. Защото ръцете ви са осквернени от кръв и пръстите ви от беззаконие; устните ви говорят лъжи; езикът ви мърмори нечестие. Никой не вика за правдата и никой не съди по истината; упоават на суетата и говорят лъжи; зачеват злоби и раждат беззаконие.” (Исая 59:1-4)

Както се е ставало в миналото, така е и днес. Хората не могат да уста-

Конфликти в брака

Когато е облачно

В страната на любовта избухнала война. Как се получава така, че в живота ни има толкова конфликти, макар че ние, жени и мъже, искаме щастие? Как става така, че ние воюваме именно с тези, които обичаме повече от всичко? Война избухва, когато две страни претендират за власт над една и съща територия, когато границите между две независими държави са били неясно обозначени или с времето са се заличили. Там, където границите са били точно обозначени и където ги съблюдават, няма недоразумения или конфликти.

“Откъде произлизат боеве и откъде разпри между вас? Не оттам ли, от вашите страсти, които воюват в телесните ви части?” (Яков 4:1)

“А ако на мен ми се иска и ми се нрави, че моят партньор в брака често да се занимава с домакинството и да е по-общителен, каква е вината ми, когато апелирам за това и от това възниква конфликт?” – раздава се пълен с недоумение глас. Някой си е казал, че “Най-добрият начин да се спечели война е да се предотврати.” “Хубаво казано, но ако тя вече е започнала! Аз ще кажа същото, след като огънят бъде загасен. А сега помогнете ми!” – ще каже някой, оказал се в тежък конфликт.

Всеки човек е уникален и по различни начини участва в семейния живот а след това – възникват конфликти. И това е хубаво. Настоящият

проблем е в това как реагираме на конфликтите и как ги решаваме.

Нека да се разберем

Какво е това конфликт? Намираме за него следващото определение: недоразумение, противоречие, несъгласие, спор, противопоставяне.

“Женени сме от петнайсет години и все пак се караме всяка седмица. Раздразненост и спорове са станали наша всекидневна храна и макар че е горчива, употребяваме я, непрекъснато. Как протича у вас, на мен това вече ми дотегна?” Това е горчивото възклицание на преподавателката по етика в социалния факултет.

Поради какви причини възникват конфликти?

* Когато партньорите имат различни мнения по повод жизнено ценности, това може да стане източник на конфликт, независимо от това колко силно се обичат един друг. Във всички нас има ценности, които ценим и подразделяме по степен на важност. По такъв начин, ако за единия от партньорите е важен духа на икономия, а на другия му се нрави да харчи, ако на единия му се нравят художествени салони, цветя и музеи, а другият предпочита спортни състезания, ако единият високо цени подчинението, а другият – равенството и независимостта, тогава бъдете уверени: у тях ще възникнат големи проблеми.

Дори ако двамата поддържат счистани за висши ценности, те не могат

да бъдат съгласни по степента на тяхната важност или момента на техните проявления. В такива семейства партньорите ще спорят, ще се обичат и заедно ще се молят, но след това отново ще спорят, не знаейки защо спорят и дори без да си задават важния въпрос: “защо?”

* Друг източник на конфликти може да стане различната трактовка на емоционалните потребности. Всеки по своему разбира и проявява любовта. Ние очакваме от нашия партньор любов, уважение и признание.

Но любов – това е нещо неосезаемо, затова е и трудно да се представи. Някои хора, у които преобладава зрителното възприятие, искат да видят любовта. Тези, които повече възприемат със слух – и искат да я слушат (Ти отдавна не си ми казал “Обичам те”) . Тези, които възприемат всичко чрез допир, я чувстват в действието.

Ако партньорите са в състояние да разбират и забелязват потребностите един на друг, то напълно е възможно споровете да се избегнат.

* Друга възможност за спорове може да стане фактът, че предаденото съобщение не съвпада с полученото, т. е. това, което съм разбрал, не съвпада с това, което е имал предвид отправителят. Получателят се държи така, както той е разбрал смисъла на съобщението, и постъпва съответно своето предположение, без да го е грижа за това правилно ли е то.

- Ела бързо! – вика жената от кухнята.

“Пак ме вика, за да ми се кара за нещо несвършено в домакинството,

друго и не може да бъде!” – мисли мъжът, отивайки и предполагайки най-лошото.

- Ти пак не си в добро настроение. Искam малко тишина и не искам повече забележки. Това е почивният ми ден, така че остави ме на мира! – крещи той в отворената врата на кухнята.

- Какво ти става? Нещо ти е объркано в главата? Извиках те да убиеш паяка, който излезе от шкафа. И нищо повече!

* Един от обичайните подходи към конфликти е игнорирането им.

Тези, които мислят, че на конфликтите не трябва да се отделя внимание, че трябва да се забравят, скриват или да се отнасят с тях равнодушно, считат, че това е християнски метод. Но отклоняването от конфликтите води само към натрупване на обиди, които разрушават брачните отношения. Когато различията се прикриват, западат се живи и по-късно обезателно оживяват.

* Не по-малко пагубно се оказва невъздържаното изразяване на чувствата.

Бракът на хора, които възприемат този метод прилича на театър на военни действия. Използва се всякаво оръжие: обидни думи, изнесен на повърхността боклук от миналото, закани и пререкание. А резултатът – постоянно и дълбоко разочарование. Всеки играе ролята на изкусен юрист, който иска да се добере не само до признание във виновност от страна на партньора, но и неговото наказание и изпълнение на присъдата. Такъв тип конфликти възникват често поради неразбиране различията между жената и мъжа.

* Нерешените конфликти не намаляват напрежението, напротив, те го натрупват.

Различията в мненията водят до спорове, а начина, по който се опитват да решат конфликта, се нарича стълкновение. Горещите дискусии се наричат караници, а резултатът от тях – раздор в семейството. Силният гняв води до борба и в резултат – към отчуждение. Размяната на оскърбления – това е обявяване на война, резултатът от която е раздяла.

Ще представим четири начина на подход към конфликти:

* Първи начин - отстъпление

Ако считах, че не можеш да контр-

олираш конфликта, не се оставяй да бъдеш въвлечен в неговото решаване. Прилагайки самозащита, ти напускаш мястото на конфликта или премълчаваш, игнорирайки думите на другия, за да не им позволиш да проникнат в съзнанието ти.

* Алтернатива на отстъплението се явява да победиш: когато мислиш, че ти е нужно да защитиш своите интереси или когато е в опасност твоят авторитет, ти прибегваш към контраатака.

Това означава да нападаш слабости и уязвими места на партньора и да се възползваш от тези недостатъци, за да принудиш другата страна да се предаде. Натрупаните обиди в подходящия момент ще се изнесат на повърхността, за да се възползвате от тях за своите цели.

* Трети начин – да отстъпиш

Считайки стълкновението за твърде препречващо пътя и рисковано, ние отстъпваме на партньора: “Добре, нека бъде както ти казваш.” Постоянните отстъпки изработват поведение на жертви, и в края на краищата партньорът започва да се чувства виновен. Отстъпвайки, ти мислиш, че контролираш ситуацията и се държиш “по-християнски”... Не трябва да забравяш, че поддаването на гнева означава неговото натрупване.

* Четвъртият начин е компромис: ако отстъпиш не много, възможно е не много да победиш.

Ти не побеждаваш във всички конфликти, но и твоят партньор не побеждава. “Методът на търгуването” предполага взаимни отстъпки.

* Пети начин – това е решаване на

конфликта

В хода на открито и пряко, но християнско стълкновение двойката е съгласна да реши проблема, дори ако някои изначални идеи и желания се променят. Двамата партньора са удовлетворени от решението, а резултатът – промяна на ситуацията, отношението или поведението, което се оказва подходящо и за двамата.

Какво разбрахме?

* Ако участниците в конфликта са разгневени, те не решават проблема, а се нападат един друг.

* Конфликтът – това е обикновено явление и поради това е неизбежен. Различните гледни точки водят до различни мнения и предпочитания, в резултат – конфликт.

Дуайт Смол казва: “Болшинството конфликти между съпрузи са устни. Устният конфликт сам по себе си е безвреден. Негативният му ефект се обяснява с отсъствието на въвлечените в него страни.” Изходът от устния сблъсък бива понякога и полезен. Конфликтите отварят или затварят вратата на общуването. Доколкото конфликтите в брака са неизбежни, нужно е да се направят част от процеса на израстване на семейството. Никога не подценявайте положителния потенциал на конфликтите!

В християнския брак конфликтът – това е метод, който Бог използва, за да ни научи на смирение, доколкото разрешавайки конфликта ние пристъпваме към признаване на грешката, към прощение и помирение.

* Конфликтът е признак на това, че един от партньорите чувства неизпълнена потребност или чувства себе си ненужен.

* Конфликтите често се явяват само симптоми. Причината за много конфликти се явяват тайни, скрити потребности. Вместо да се занимават със симптомите, по-добре е да вникнат по-дълбоко и да изяснят от какво се нуждае партньорът и да се опитат да запълнят тази потребност.

* Много конфликти не се разглеждат открито, защото болшинството хора не са се научили да ги решават. Избягвайки дребните конфликти, ние създаваме precedente за премълчаване на крупните. Барнард Вейс казва: “Неразбирането е неизбежно в брачния и семейния живот. Понякога съпрузите се съревновават един с друг, вместо да разберат своята роля и да помагат и допълнят партньора. Вместо да вървят по пътя на отстраняване и отчуждаване, което така често се среща в брака, партньорите трябва да преодоляват склонността да се уединяват, да избягват страдания, да отмъщават и се обвиняват един друг. Затова е нужно различията помежду им да се обсъждат открито и общуването да бъде качествено. Пристъпите на гняв са непредсказуеми, но най-важното е това как реагираме на изразяването на гняв.”

* Конфликтът – това е шанс за развитие на отношенията.

Той е подобен на динамит. Може да бъде полезен, ако се използва по съответния начин, но така също може да бъде и разрушителен, ако се използва в неподходящо време и по неподходящ начин.

* Конфликтът – това е също начин за стимулиране на личностните ресурси и сили. Успешното разрешаване на конфликта способства за личностното израстване на съпрузите.

Д-р Смол казва: “Недоразуменията възникват и те трябва да се решават по един или друг начин. Също трябва да се помни, че неразбиране е едно, а безобразно поведение – е съвсем друго.”

* Нерешените конфликти стават препятствия по пътя на развитието на отношенията и радостта на съпрузите. Когато конфликтите не са решени, между партньорите израства стена. Човек става недоверчив, за да не страда повече. Такова отношение още повече засилва напрежението.

Има ли смисъл?

Често ни се иска да кажем, че в конфликта няма никакъв друг смисъл, освен разрушителен. Няма погрешно мнение! Да изразим това графически. Да започнем с мисълта, че неразбирането и конфликтът нямат негативен смисъл, напротив, провокират промени, които водят до прогрес в отношенията.

Да отбележим в началото разликата между мъжа (квадрат) и жената (кръг). Единият от тях е ъгловат, но представлява стабилност, а вторият символ – по-деликатен, с привлекателна закръгленост, но със склонност да се търкала надолу. Появяват се разногласия: “Защо и ти не се търкаляш така красиво, както аз правя това?” казала сферата на куба с квадратна повърхност. “защото не мога! Аз така съм устроен, че да стоя стабилен там, където са ме поставили, и обезпечавам безопасността” – похвалил се той. – А ти, ако не се спреш, можеш да се търколиш в блатото” – мъдро казал кубът. “Но аз съм твоя жена и ние трябва да вървим заедно, с наши общи стъпки, такива, както у мен” – направила му сферата за отговорностите в брака. “Защо ти не последваш моя пример? Усвои моите крачки, за да умееш да се спираш” – възразил й кубът и конфликтът се разразил, но до спор все пак не се дошло. “Аз имам идея” – казала сферата спокойно. – Аз ще ти дам от моята окръгленост, а ти ще поделиш с мен своята квадратност, така че да не бъдем разделени. Какво ще кажеш?” “Готово” – съгласил се кубът. И се получил дом с кръгъл покрив, много по-устойчив. В куба повече не валил дъжд, тъй като вече имал кръгъл покрив, а сферата не можела вече да се губи в тълпата, тъй като обединявайки се с куба намерила стабилна основа.

Какво научихме от символите на диаграмата?

Това, което трябва да запомним: Двамата партньори в брака обединяват волята на всеки от тях и стават една единствена, съвсем нова, съхранявайки нещо от своите особености, но обединявайки се в жертвува-

телна любов, а принесената жертва – нищо повече от тяхното Аз.

* Конфликти, които не водят до борба за взаимно унищожение, но се разрешават, призовават двамата партньори към обогатяване на тяхното естество в тези области, където те не са достатъчно развити.

* Конфликтите показват, че в условията на греха животът намира смисъл в борбата на противоположностите, което води до хармония в брака.

“В света ще имате скръб; но дерзайте – Аз победих света” – казва Христос.

* Конфликт, на който не се позволява да се превърне в спор, не завладява двамата партньора, обвързвайки ги с обиди, но напротив: партньорите в семейния живот овладяват конфликта, разрешават го и го подчиняват на своите интереси. Със своето достойнство конфликтът носи в сърцата на партньорите смирение, понеже себеотрицанието – това е ключът към разрешаване на всяко напрежение.

* Бог ни е направил управляващи конфликта между грях и святост, а разрешавайки него, ние избираме сила, която е способна да унищожи в нас беззаконието, и тази сила е Божието Слово.

Предложения, поправки и главни направления

Ако сме разбрали, изхождайки от петте подхода към конфликтите, какво е нужно, за да бъдат разрешени конфликтите, а не да избираме по навик компромис, или побеждаваш, или отстъпка, ние ще следваме поведение, което отчасти може да се види и в процеса на общуването, така че двете понятия са тясно свързани помежду си. Преди всичко:

* Говори прямо с другия човек.

Не мисли, че партньорът знае за какво мислиш или чувстваш; бъди честен в своите твърдения. Не се оставяй да паднеш в примката на гадаене чуждите мисли и подбуди. Задавай въпросите във вид на потвърждение: “Вярно ли е, че имаш навик да се връщаш по-рано къщи заради мои възможни забележки, свързани с домашните работи?”, а не: “И кога

вече ще се връщаш по-рано, за да ми помогнеш в работата?”

*Посочвай желанията си и положителните промени, които очакваш, а не недостатъците или грешките, които се надяваш да избегнеш.

“Бих искала по-често да ме прегръщаш”, вместо: “Не зная кога ще престанеш да бъдеш такъв безсърдечен.”

* Сподели желанията си във вид на предпочитания, а не на необходимости, ако ти се налага да говориш за твоите желания.

“Предпочитам да говоря с теб, когато ме гледаш”, а не: “Когато говоря с теб, гледай ме в очите, иначе няма да се здрависвам с теб!”

* Подходи към партньора с любов, дори ако чувстваш, че той не те обича.

Ако ти проявиш своята любов в действие, възможно е той да отговори по същия начин, но дори и да не го направи – не се отчайвай: любовта, която ти проявяваш, ще запълни някои от твоите нужди и това е доказателство за Христовата любов.

* Говори от първо лице, а не от второ.

“Чувствам, че си охладнял към мене в последно време”, а не: “Ти никога не си ласкав към мен.”

* Избери подходящо време за разрешаване на конфликта.

“От отговора на устата си човек изпитва радост и дума, навреме казана, колко е добра!” (Притчи 15:23)

* Определи проблема.

Как определяш проблема ти и как го определя твоят партньор? Понякога е по-добре да не се говори за проблема, но всеки да напише как го разбира и как мисли да го реши. Да вземем например времето отделено от родителите за децата. Тя прекарва твърде много време с децата, а той – твърде малко или съвсем не прекарва – ето в кое е проблемът.

Да се обсъжда до безкрайност отделеното им време няма смисъл; това ще донесе разочарование и преканение.

“Как виждаш ти този проблем? Мислиш ли за начина на неговото разрешение?” – го пита тя.

“Мисля, че аз твърде много време губя за работа в ущърб на децата. Зная какво е нужно да се направи. Ще отивам по-рано на работа и се над-

явам, че ще бъде по-любящ родител. Можеш да разчиташ на мен!”

*Определете тези страни на проблема, в които мненията ви се сходят и в които има недоразбиране. Обсъдете в начало това, в което сте съгласни, а след това обсъдете с партньора това, с което не сте съгласни. Сега дойдохме до най-деликатния момент. Малко конфликти са породени само от едната страна. Обикновено и двамата партньора способстват за възникването на проблеми.

*Определи отначало своя принос за възникването на конфликта.

Ако ти поемеш отговорността за възникването на конфликта, партньорът ти ще види желанието ти да сътрудничиш в намирането на решение и ще бъде по-разположен да обсъди проблема.

*Следваща стъпка – това ще доведе до осведомяване на партньора, че ти си готов да действаш за решаването на конфликта и след това ще узнаеш неговото мнение по този въпрос.

* Молитвата, отправена в самото начало, става съставна част в разрешаването на конфликта и партньорите трябва да съзнават с каква власт разполагат чрез прощението, а и постоянно да помнят Божиата личност, Която ги разбира и с всичката Си любов помага да се разгори любовта между партньорите.

Какво губя и какво печеля?

* Когато няма желание за решение на конфликта, страдат отношенията, а натрупаният гняв ще се разрази в нещастие, обиди и самотност.

* Расте не само егоизмът; на риск е заложена и вярата на този от партньорите, който противодейства на другия, а значи се противи и на Създателя на Завета.

* Самоуважението се понижава, а неспособността да обикнеш себе си води до неспособност да обикнеш партньора.

* Харесва ти все пак да печелиш от решените конфликти!

Радостта от хармоничните отношения ще озари сърцата на двамата партньори, а предприетите към хармоничен живот стъпки ще ги подтик-

нат към нови изследвания на други конфликти, при които ще има по-големи шансове да бъдат решени.

* Увереността в живота ще подобие по-ясни очертания, а способността на двамата партньори положително влияе на своето обкръжение да израства и по такъв начин да се излекуват и други семейства. А любовта е пропорционална на количеството решени конфликти.

Когато е ясно

Беше първият ден от медения месец и първият работен ден на новобрачните. Тя стана вкъщи и приготви първото си ядене за възлюбения. Три ястия, сладкиш и пудинг.

- Охо! – удиви се Лукян, ще отида в кухнята. – Ето, дори повече отколкото мога да си представя, какво разнообразие и какви миризми! Ти – апетитна!

- Тъкмо навреме, за сметка на апетитната не искаш ли да изпробваш борша? – предложи тя.

- Със скоростта на светлината! – той седна зад масата. – Както у мама! – похвали я Лукян. И боршът е просто чудо! За соса въобще мълча! Не съм достоен за толкова вкусотиин! И все пак, нещо липсва! – каза той, без дори да се досети какво може да означава забележката му.

- Какво липсва? – поинтересува се жена му, променяйки израза си.

- Не мога да разбера. Всичко е необикновено вкусно, но като че ли нещо липсва, което присъстваше в яденето на мама.

- И ти не помниш? – продължи да разпитва жена му, разстройвайки се окончателно.

- Никак не мога да си спомня! Това е, което придава на яденето изщество. Сложи ли моркови?

- Сложих! – тросна се тя.

- Целина, лук, копър, сложи ли? – разприказва се той, не схващайки напрежението й.

- Сложих! – кратко отвърна тя.

- Ще позвъня на мама и ще я попитам какво трябва да се прибави още! – продължи той.

- Не е нужно! – каза хладно тя. - Всичкото ядене е приготвено по рецептата на майка ти. Нейната сян-ка витае тук във всичките три ястия. Всичко разбрах, драи мой! Моето

ядене е безвкусно, а аз съм ти безинтересна. Затова в яденето на майка ти всичко е достатъчно, макар че тя слага същото, което и аз. Имам само едно обяснение. Колкото и да се старая, никога моето ядене няма да има домашния вкус, както у твоята майчица. Но знам какво да направя!

И той не успя нищо да разбере защо младата жена изля борша в мивката и изхвърли другите две яденета в кофата за боклук.

- Защо направи така? – попита той разтревожен.

- Защото моето ядене не е изящно, драги мой! – отрязва тя и го остави, сличан и смазан.

“Как можах да направя това?” – обвиняваше се младият мъж, който вече не чувстваше привкуса на меда след проведения меден месец със своята любима.

Още вчера той й казваше, че пророкува първата им разпра след сто и петдесет години по повод на това кой първи да се разходи с внуците в парка. Ето че се случи по-рано, отколкото беше предвидил.

“И кой ме питаше за домашния вкус, как-

то у мама? Аз просто изпортих всичката й радост от това ядене, която тя беше приготвила за мен еднически. Ако щеш късай си косите от яд. Но сега вече нищо няма да промениш. Жестоко нараних душата й.”

Изведнъж замря. Като куршум влетя в спалнята, където неговата обидена любима плачеше, хълцайки.

- Скъпа, спомних си какво липсваше в твоето ядене! – победоносно заяви той.

- Кажй това на майка си, а не на мен; мен това не ме интересува повече! – промълви тя хълцайки.

- Повярвай ми, това си заслужава вниманието! Но първо прости ми! Виновен съм! Само аз, понеже не знаех как да говоря за този проблем. Ще ми простиш ли? – молеше той за милост.

- Напразно ти прощавам, все едно, аз ще остана неумееща – каза тя, надигайки се малко.

- Ако ми простиш, ще ти разкажа в какво се състои работата и как само ти ще узнаеш за това, ще бъдеш много доволна! – подмами я той.

- Добре, прощавам ти! – промълви тя доверчиво.

- А сега дръж се! Успокоявал я той. – Любима моя, недостигащата съставка в моето ядене, а не в твоето, беше... как не се сетих веднага? – протакаше той.

- Ама, кажи по-скоро, нямам търпение да узная! – молеше тя.

- Скъпа моя, това, което липсваше на моето ядене, е малко лют пипер. Това му придава вкус.

- Откъде да знам какво искаш, мили? – дойде на себе си младата жена.

- Мама също не искаше да знае, но аз си казвах: щом сложи яденето в чинията, то е мое. Какво ще правя по-нататък с него – то е моя работа. И аз всеки път слагах пипер на която и да е храна, дори ако мама се противеше.

- Но аз също съм против пипера! – окончателно дойде тя на себе си.

- Аз казах, че вие си приличате. Ти приготи яденето точно както мама, но вкусът му предавам аз, без да натрапвам на други моите предпочитания. Ето, аз съм виновен за всичко, което се случи.

- В това и аз имам известна вина, защото твърде много се разпалих, ще ми простиш ли?

- Не, не, ти не си виновна! Аз бях много рязък, докато разбрах къде е проблемът.

Там при боклукчийската кофа, където беше изхвърлено вкусното “мамино ядене”, двамата се целунаха и прегърнаха, шептейки признаха вината си и поискаха прошка един от друг. След това жената отново се зае за готвене.

- Какво правиш? – я попита той уплашено.

- Започвам отначало! – отвърна му тя жизнерадостно.

Печат от времето на първия храм носи името Саул

Археолозите разкриха в Ерусалим печат, върху който е гравирано името Саул. Той произхожда от времето на първия храм. Във вторник находката беше представена за първи път на обществеността при едно посещение на президиума на Ксенета.

Печатът беше открит при разкопки на израелското ведомство за старини (JAA) в Давидовия град при Ерусалимския национален парк. Направен е от кост и е счупен. Горе вдясно липсва едно парче. Две паралелни линии разделят горната повърхност на две части, в които са гравирани съответно староеврейски букви.

Името на притежателя е напълно запазено: Саул, написано с еврейската кратка форма. Тя е позната по този начин на писане от Библията (Бит. 36:37; 1Царе 9:2; 1Лет. 4:24, 6:9), но и от други еврейски печати.

Професор Рони Райх от университета в Хайфа, който принадлежи към ръководителите на разкопките, казва за находката: „Този печат прилича на един друг еврейски печат, който беше намерен неотдавна.“ Освен това в близост бяха открити глинени отпечатащи от печат.

„Тези пет предмета имат голямо хронологично значение, като се има предвид развитието на употребата

на печати“ – казва археологът. „Докато многобройните отпечатащи, които бяха открити в граничещия издълбан басейн заедно с глинени парчета от края на 9 и началото на 8 век пр. Хр. не носят в никой случай семитски букви. От друга страна петте еврейски предмета с надписи бяха открити в земята, която беше разкопана извън басейна. Те съдържат глинени парчета, които са датирани в последната част на 8-то столетие.“ По това време явно са започнали да идентифицират притежанията си по-скоро чрез името си, отколкото чрез графична фигура.

Съгласно Библията израилският цар Соломон, син на Давид, през 10 век пр. Хр. изградил първия храм в Ерусалим. Първият израилски цар, който управлявал преди Давид, се е казвал Саул.

Откриха рудниците на цар Соломон

Група археолози предполагат, че са открили в мина в безлюдния район Финан, Южна Йордания, световноизвестните рудници на цар Соломон, събщи телевизия Си Ен Ен.

Учените, работещи под ръководството на американеца Томас Леви от Университета Сан Диего, са направили радиовъглеродно изследване в мината Хибрат ал Нахас и са установили, че през епохата на цар Соломон там са добивали мед. Цар Соломон се споменава в Стария завет като мъдър владетел, който според легендите е притежавал необичайно богати златни мини. Този сюжет е станал световно известен, след като през 1885 г. във Великобритания е публикуван едноименния бестселър

на Хенри Райдър Хагарт „Рудниците на цар Соломон“. Героите на романа търсят диаманти, злато и слоновина кост.

По книгата са снимани няколко филма, като най-известната версия е с участието на Ричард Чембърлейн и Шарън Стоун. Въпреки това местонахождението на рудниците на библейския цар бяха покрити с тайна. Леви отбелязва, че по време на работата си, от една страна, е трябвало да анализира научните данни, а от друга – да сверява с древните текстове. „Ние не можем да вярваме на всичко, което пише в древните извори. Но това изследване показва съвпадение на библейския текст с данните на учените и археолозите“, каза той.

Интерфакс

Зелето лекува всичко

Зелето е известно от древни времена. Неговите изключителни хранителни, вкусови и лечебни достойнства се ценят от столетия. Римският лекар Марк Катон с ентузиазъм се отнася в своите трактати към оздравителните свойства на зелето, изброявайки цяла поредица болести, които може да се лекуват с негова помощ. Той заявява: “Ако у тебе тлее каквато и да е болест, зелето лекува всичко – то ще изгони болката от главата и от очите и напълно ще те излекува.” Несъмнено в това твърдение се съдържа много истина - зелето и днес си остава лечебно средство в народната медицина.

Известно е, че зелето съдържа 16 свободни аминокиселини, много ферменти. Различавайки се по външен вид и вкусови качества, всички разновидности зеле (бяло листно, червено листно, карфиол, броколи, брюкселско, алабаш, савойско, пекинско и китайско) съдържат примерно един и същ комплекс хранителни и биологично активни вещества при различни съчетания на отделните компоненти.

Преди всичко всички видове зеле се характеризират с високо съдържание на белтък, на когото не достигат няколко аминокиселини, за да бъде равноценен с животинските белтъци. По съдържание на въглеродороди зелето е равностойно на другите овощия и съдържа захари (до 3,7%): глюкоза, фруктоза, захароза и пектинови вещества. Глюкозата и фруктозата се отнасят към лесно усвоимите въглеродороди, доставящи на организма енергия. Пектиновите вещества попадат в жлъчно-чревния тракт, обра-

зуват гели, които покриват, застилат стените на жлъчката и червата. Те възпрепятстват преминаването на токсините в лимфата и кръвта, отстраняват острите химически въздействия на редица вещества върху стените на жлъчката и червата, чрез което в значителна степен намаляват възпалителните процеси на слизестата обвивка и образуването на язви.

Целулозата, от която са изградени стените на клетките на зелето, не се усвоява от организма, но тя също е свършено необходима за нашето хранене, доколкото увеличава моторната дейност на червата. Освен това целулозата оказва положително влияние на развитието на полезната чревна микрофлора – необходим елемент за процеса на храносмилането на храната.

Зелето се отличава с високо съдържание на макро- и микро- елементи, сред които: калий, магнезий, фосфор, калций, желязо, натрий, манган, сребро, олово, титан, молибден, никел, ванадий. Освен това съдържа сбалансирани най-естествения комплекс от витамини: А, В1, В2, В6, С, Е, РР, U.

Зелето съдържа витамин С в количество съвсем не по-малко от това в лимона, но при това не притежава вкуса, предизвикващ “кисело” изражение на лицето, тъй като органичните киселини (лимонена, ябълчна и др.) в него са много по-малко, отколкото в лимона. Витамин С забавя склеротичните изменения и ускорява заздравяването на раните. Витамин А подобрява зрението, лекува рани, белези от изгаряне, измръзвания.

Не по-малка ценност представлява комплексът витамини от групата В - В1, В2, В6, които проявяват активността си в организма на човека само в присъствието на всичките от групата. Именно тези витамини участват в процеса на обмяната на веществата на организма, прилагат се при разстройства на нервната система, В6 - също и при лъчева болест, Н - укрепва нервите, участва в обмяната на мазнините, К - участва в съсирването на кръвта, РР - укрепва и “отводнява” капилярите, Е – явява се витамин на младостта, К – наричат го понякога противоязвен фактор. Основен доставчик на този витамин е бялото зеле, но притежавайки масово други хранителни достойнства, това зеле се изключва от диетичното и лечебно меню на хора, страдащи от язвена болест, а също и от гастрит, колит, холоцистит, диабет, заболявания на пикочния мехур и пикочните пътища. Изходът от тази ситуация е прост: такива болни (с изключение на тези, които имат повишена киселинност на стомаха) следва да употребяват пресен зелен сок, който наред с витамин К съдържа всички останали витамини и минерални вещества в първичен вид. Под влиянието на зелен сок се усилюва перисталтиката на стомаха, изчезват диспепсичните явления, ускорява се изпразването на дебелото черво, подобрява функцията на черния дроб. Поради това пресният зелен сок притежава противокашлично, отхрачващо и омекотяващо действие и се препоръчва при простудни заболявания, съпроводени с кашлица, и бронхити. Сокът на киселото зеле не-

рядко се препоръчва на болни с понижена киселинност на стомашния сок. Полезен е и за страдащи от хроничен запек и хемороиди.

Наред с всичко изброено зелето притежава противобактериални и дезинфекциращи свойства (отделя фитонциди). Проведените през 1999 г. изследвания показаха, че то съдържа фитовещества, които неутрализират канцерогените до въздействието им на ДНК клетките.

Всичките компоненти, в това число и клетъчната тъкан (целулозата) (1-1,6%) ускорява перисталтиката на червата, несъмнено способстват за

популярността на зелето и позволяват да се причисли то към хранително-лечебните растения.

Научните изследвания показаха, че хлорофилът, съдържащ се в сортове зеле със зелен цвят (особено в листното) стимулира процеса на образуване на червени кръвни телца. То също така притежава идеални антисептични свойства, унищожавайки вредните за организма бактерии. Поради това способства за укрепване в значителна степен на имунната система, а това има особено значение в днешно време, когато в болшинството хора имунната система е отслабена. И поради това не трябва да се отказвате от ежедневната порция зеле от всички видове. През лятото употребяваните в храната различни салати, пресни растителни подправки и треви съдържат достатъчно количество хлорофил. А през зимата зелето се явява най-предпочитаният източник на хлорофил, вместо парниковите зеленчуци, израснали с голямо количество химически торове.

И най-последната новост! Американски лекари и биохимици откриха в броколите химическото съединение

сулфорафан, което се оказва неobiчно ефективна противоотрова в борбата с рака.

Доктор Пол Талалей от Медицинския институт Джонс изследвал влиянието на вещества, извлечени от броколите, върху човешки клетки, поразени от рак, и открил, че фитовеществата в броколите активизират тези клетки към синтезиране на ферменти, отделяйки от тях канцерогените. Това откритие се явява сензация. То дава нови възможности в борбата с туморите! Веднага започнаха широкомащабни изследвания, даващи положителни резултати. Сулфорафанът предпазва от рак и непосредствено съдейства за отделяне от човешки клетки канцерогенните съединения, преди да успеят да поразят ДНК. Заявява се също, че предпазващият от рак сулфорафан се съдържа и в другите видове зеле: листно, брюкселско, карфиол, алабаш и репичките. Това животворно вещество не губи свойствата си при варене, задушаване или пържене и печене, както и впрочем и другите фитохимически съединения.

Твърде много захар в храната вреди на паметта

Кой от нас не е слушал от родителите: “Трябва да ядеш захар, иначе мозъкът няма да работи.” Но сега учените опровергаха тази мъдрост на поколенията – оказа се, че дажбата храна с високо съдържание на фруктоза – разновидност на захарта, която се съдържа в болшинството захарни продукти и напитки – негативно влияе на пространствената памет.

Съгласно заключението на биолозите от университета в щата Джорджия (САЩ) и университета Ватерлоо (Онтарио, Канада), провели изпитания върху лабораторни плъхове, твърде много захар в хранителните продукти влошава функциите на паметта. Фруктозата в храната на животните съставлявала 60%. Плъховете се къпели в специален басейн,

където бил конструиран изход от водата. След няколко дни сменили мястото на изхода и наблюдавали дали плъховете могат да си спомнят разположението на платформата. В резултат се изяснило, че фруктозата не е въздействала на способността на гризачите за обучение, но засяга работата на пространствената памет – животните не могли да си спомнят мястото, където по-рано се е намирала платформата за изхода от водата, казват учените.

За разлика от глюкозата, фруктозата се преработва почти изключително само в черния дроб и произвежда чрезмерно количество триглицериди – мазнини, попадащи в кръвообращението, обясняват лекарите. Триглицеридите възпрепятстват сигналите

на инсулина в главния мозък, който играе важна роля за жизнеността на мозъчните клетки и пластичността (способността на мозъка да се изменя въз основа на придобития опит). При това, напомнят медиците, употребата на чрезмерни дози захар, концентрирани плодови сокове, сиропи и любими други продукти на фруктозата е с последици не само влошаване на паметта, но и развитие на диабет втори тип, затлъстяване и сърдечно-съдови разстройства.

За получаване на необходимото количество фруктоза е достатъчно да се яде само една ябълка на ден, заключават терапевтите, но трябва да се въздържа от подсладени газирани напитки и голямо количество захар в храната.

Франсис Колинс

В средата на 70-те години учени разработиха поредицата за химичните “букви” в ДНК. През 1990 г. Националният институт по здравеопазването, министерството на енергетиката на САЩ и други се захванаха да наредят над трите милиона букви, открити в човешкия геном, за да определят пълния състав на ДНК в човешкото тяло. Това начинание, наречено “Човешки геном”, бе завършено през 2003 г. Откритията продължават да носят многобройни изненади на учените по света.

Много съвременни изследователи, изучаващи геномния език, са на мнение, че изтънчеността на този сложен код предоставя косвено доказателство за съществуването на Бога. Директор на проекта за разчитане на човешкия геном е д-р Франсис Колинс, автор и на книгата “Езикът на Бог”. Ето, какво казва той за себе си като учен и вярващ:

“Като директор на проекта за разчитане на човешкия геном, бях ръководител на огромна група от учени, пред които стоеше гигантската задача да направят карта на 3,1 милиарда гени в човешкия организъм, съставляващи нашата “ДНК инструкция за употреба”.

Като вярващ аз виждам в ДНК, информационната единица на всички живи същества, Божия отпечатък, а интелигентността и сложността на собствените ни тела и останалата част от природата схващам като прекрасни отражения на Неговия план.

Не всякога съм приемал тези схващания. Когато завърших химия през 70-те, бяха атеист и не намирах никаква причина да приемам съществуването на каквато и да е истина извън доказуемата чрез математика, физика и химия. Тогава обаче постъпих в медицинско училище и покрай болничните легла на моите пациенти се сблъсках с въпросите на живота и смъртта. Подбуден от един от тези пациенти, който ми зададе въпроса: “В какво вярвате докторе?”, започнах да търся отговори.

Трябваше да призная, че науката, която толкова много обичах, бе безсилна да ми даде отговор на въпроси като: Какъв е смисълът на живота? Защо съм тук? Защо за-

коните на математиката действат? Ако Вселената има начало, кой го е предизвикал? Защо физическите константи в заобикалящата вселена са така прецизно сработени, че да позволят съществуването на комплексни форми на живот? Защо човешките същества носят в себе си морален закон? Какво се случва след като умрем? Винаги до този момент съм твърдял, че вярата се базира единствено на емоционални и ирационални аргументи и бях поразен да открия най-напред в творбите на оксфордския учен Клайв Стейпълс Луис, а по-късно и в много други източници, че може да се гради изключително силна аргументация относно достоверността на доказателствата за Божието съществуване единствено и само използвайки рационален подход. Първоначалното ми атеистично заключение, гласящо: “Аз знам, че няма Бог”, се превърна в изключително трудно защитимо. Както е казано от английския писател Гилбърт Честъртън: “Атеизмът е най-дръзката от всички догми, тъй като това е приемането на вселенски негативизъм.”

Но само разумът не може да докаже съществуването на Бога. Вярата е разум плюс откровение. А откровението настоява човек да

размишлява не само с ума, но и с духа си. Трябва да чуете музиката, а не само да прочетете нотите на листа. В края на краищата е нужен скок на вярата.

За мен този скок се случи през 27-та ми година, когато, опитвайки се да науча нещо повече за Божия характер, бях привлечен от личността на Исус Христос. Пред мен стоеше личност с изключително историческо присъствие, оставил потресаващото заявление да обичаме ближния си и Чиито твърдения за това, че е Божи Син ни сблъскаха с необходимостта да приемем или твърдението, че Той е умопомрачен, или собствените Му думи. След като в продължение на близо две години се съпротивлявах, установих, че ще ми бъде невъзможно да продължа живота си в подобно състояние на несигурност и станах Христов последовател.

Някои са ме питали: “Няма ли опасност от това умът ти да експлодира? Как може едновременно да изследваш и разбираш начина, по който животът действа, ползвайки инструментите на генетиката и молекулярната биология и в същото време да се покланяш пред Бог-Творец? Може ли учен да вярва в чудеса като това на възкресението?”

Всъщност аз не намирам конфликт между вярата и науката, а такъв не откриват и близо 40% от всички учени на земята, които заявяват, че са вярващи.

Разкрил съм, че има удивителна хармония между взаимодопълващите се истини на науката и вярата. Богът на Библията е също така и Богът на човешкия геном. Бог може да бъде открит както в катедралата, така и в лабораторията. Докато разкрива тайните на Божието великолепно и чудно творение, науката всъщност се превръща в средство за поклонение.

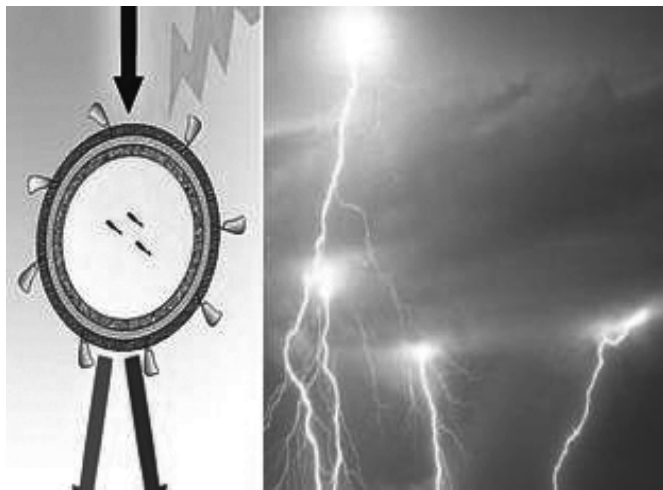
CNN

При публичното оповестяване на завършването на проекта "Човешки геном" неговият ръководител Франсис Колинс каза: "Ние се изпълваме със страхопочитание и смирение от съзнанието, че сме хвърлили първия поглед в собственото си ръководство за употреба, което преди това е било известно само на Бога."

Джийн Майерс, информатик от центъра Calera Genomics в Мериленд, САЩ, участвал в разгадаването на генома, казва: "На молекулярно ниво ние сме забележително сложни... Ние сами още не се разбираме, което е страхотно. Все още има един метафизичен, магически елемент... Това, което наистина ме изумява, е архитектурата на живота... Системата е изключително комплексна. Изглежда като че ли е била планирана... Тук се крие невероятен интелект. За мен това не е научно. Може би за други е, но за мен не е."

Велик е Творецът

Откриха гигантско електрическо поле в живите клетки

Досега се считаше, че потенциал има само на мембраната на клетката, а вътре в нея поле не съществува.

Най-малкият волтметър не е електронно, а фотонно устройство. Това е наночастица от специален оцветител с диаметър само 30 нанометра. Ако той бъде осветен със синя светлина, отдава двоен импулс – зелен и червен цвят. Съотношението между интензивността на тези два цвята зависи от напрежението на електрическото поле в мястото, от което се излъчват, т. е. от

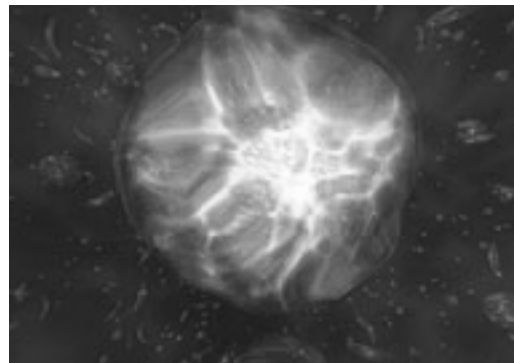
местоположението на наночастицата.

В една жива клетка могат да бъдат поставени хиляди такива нановолтметри. Именно такъв опит е направила групата от учени, създатели на волтметъра. Той е дело на изследователи от Мичиганският университет, ръководени от професор Раул Копелман. Резултатите от експе-

римента били удивителни. Оказало се, че в цитозолата – подобна на гел течност, с която е запълнена клетката, междуплазмената мембрана и ядрото, електрическото поле е изключително високо – над 15 милиона волта на метър. За сравнение полето в обикновена къща е 10 волта на метър, а точно под високоволтов далекопровод е около 10 хиляди волта на метър. Това означава, че електрическото поле в клетката е

1500 пъти по-високо от това, създавано от високоволтов далекопровод.

“Досега се считаше, че потенциал има само на мембраната на клетката, а вътре в нея поле не съществува. Впрочем, досега никой не можеше да измери това поле. Сега вече е нужно да се търси механизмът, който предизвиква толкова силно вътрешно поле в живата клетка. Подозирам, че търсенето на този механизъм ще създаде много неприятности на биофизиците – коментира професор Копелман.

О, вие, които сте жадни, дойдете всички при водите...
Ако някой е жаден, нека дойде при Мене и да пие...
На жадния ще дам даром от водата на живота.
Всеки, който пие от тази вода, пак ще ожаднее,
а който пие от водата, която Аз ще му дам,
няма да ожадне довека; но водата, която Аз ще му дам,
ще стане в него извор на вода, която извира за вечен живот.

(Ис. 55:1; Йоан 7:37; Откр. 21:6; Йоан 4:14)